

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 36-37

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ*

Αναγκαστ. Νόμος υπ' αριθ. 816. 1937

Περί επιβολής εισφορᾶς ὑπὲρ ἐνισχύσεως τοῦ Ταμείου ἀποδοχῶν καὶ ἀσφαλίσεως τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος (ΤΑΚΕ) ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων κηρωδῶν ὑλῶν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν :

Ἄρθρον 1.

Ἐπιβάλλεται ὑπὲρ τοῦ Ταμείου Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως Ὁρθόδοξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου Ἑλλάδος (ΤΑΚΕ), εισφορὰ ἐκ δραχμῶν εἴκοσι (20) κατὰ χιλιόγραμμον, εἰσαγομένων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ κηρωδῶν ὑλῶν, ἧτοι α') Ἀκαθάτου παραφίνης (ὑπολείμματος ἀποστάξεως ὀρυκτῶν ἐλαίων), β') Καθαροῦ παραφίνης, γ') Στεατίνης, δ') Οὐζοκηρίτου ἀκαθάτου καὶ ε') Καρναούμπας.

Ἄρθρον 2.

1. Ἡ εἰσπραξις τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος εισφορᾶς ἐνεργεῖται διὰ τῆς ἀπ' εὐθείας καταβολῆς ταύτης εἰς τὸ Κεντρικὸν ΤΑΚΕ ἢ τὰ Τοπικὰ ΤΑΚΕ τῶν Ἰ. Μητροπόλεων, παρὰ τῶν ὑποχρέων εἰσαγωγέων, διὰ τὰ ὑπ' αὐτῶν εἰσαγόμενα κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον εἶδη, πρὸ τῆς παραλαβῆς αὐτῶν ἐκ τοῦ Τελωνείου.

2. Αἱ τελωνιακαὶ ἀρχαὶ ὑποχρεοῦνται νὰ ἀρνοῦνται τὴν εἰς τοὺς εἰσαγωγεῖς παράδοσιν τῶν εἰδῶν τούτων πρὸ τῆς προσαγωγῆς Γραμματίου Εἰσπράξεως τοῦ ΤΑΚΕ, τῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 1 τοῦ παρόντος ἀναλογούσης αὐτῷ εισφορᾶς.

Ἡ κατὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον εισφορὰ ἐπιβάλλεται καὶ ἐπὶ τῶν εἰσηγμένων ἤδη κηρωδῶν προϊόντων τῆς μὲν ποσότητος αὐτῶν βεβαιουμένης ὑπὸ τῶν οἰκείων οἰκονομικῶν ὑπαλλήλων, τῆς δὲ πληρωμῆς τῆς εισφορᾶς γινομένης ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς βεβαιώσεως.

Ἄρθρον 3.

1. Κατὰ τριμηνίαν αἱ Τελωνιακαὶ Ἀρχαὶ θὰ ἀναφέρωσι εἰς τὸ ΤΑΚΕ τὰς παρ' αὐτῶν παραληφθείσας ποσότητας κηρωδῶν ὑλῶν κατὰ κατηγορίαν

* Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως, Τεύχος πρῶτον, Ἀριθ. φύλλου 221, τῆς 13 Αὐγ. 1937.

εἶδους, τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ εἰσαγωγέως.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Κερκύρα τῇ 13 Αὐγούστου 1937.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Ι. ΜΕΤΑΞΕΣ

Τὰ Μέλη

Γ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ, Ι. ΔΟΥΡΕΝΤΗΣ, Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, Ι. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ, ΑΓΓ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ, Α. ΚΟΡΙΖΗΣ, Α. ΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ, Κ. ΜΠΟΥΡΜΟΥΛΗΣ, Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ, Κ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΙΠ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΡΕΔΙΔΗΣ, Π. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ, Π. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Αὐγούστου 1937.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς
Γ. ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

Η "ΙΘΥΝΟΥΣΑ,,

Ἀνταποκρίσεις ἐκ νήσων τῶν Κυκλάδων, τῶν ὁποίων αἱ καλλοναί, τὸ κλίμα καὶ αἱ ἀνέσεις ἤρξαντο ἀπὸ τινος ἐλκύοντα εὐπόρους παραθεριστάς, ἔφερον εἰς κοινήν γνώσιν ἔκτροπά τινων ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποῖα, ἐὰν προεκάλεσαν τὴν δедικαιολογημένην κατάπληξιν τῶν ἀγνῶν τὰ ἦθη νησιωτῶν, δὲν ἐξένισαν ὁμως καὶ τοὺς γνωρίζοντας ὄψεις τιτινάς τῆς σημερινῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῆς ἀθηναϊκῆς πρωτεύουσας ἰδίως. Ὁ αὐτόματος ἢ ὑποπτος νεοπλουτισμὸς τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς ἔφερον εἰς τὸ κοινωνικὸν προσκήνιον ἐκ τῆς προτέρας ἀφανείας ἀφάνταστον χυδαιότητα. Ἐκδηλουμένην εἰς ἀπερίγραπτον κυνισμόν. Εἰς τὰς τάξεις ταύτας ἡ αἰδῶς ἀπέβη ἔννοια ἄγνωστος, κατὰ κανόνα δὲ τὰς ἀναστροφὰς των χαρακτηρίζει ἀπροκάλυπτος ἀναισχυντία. Δὲν ὑπάρχει χαλινὸς οὔτε εἰς τοὺς λόγους, οὔτε εἰς τὰς πράξεις. Ὁ νεόπλουτος οὗτος κόσμος, ἀξιωθεῖς νὰ ἐπισκε-

φθῆ καὶ τὰς Εὐρώπας καὶ ἐκλαβὼν ὡς πολιτισμὸν ὅ,τι προσφέρουν τὰ χειρότερα τῶν καταγωγίων τῶν μεγαλοπόλεων, ἀμιλλῶνται εἰς ἐπιδείξεις πιθηκισμοῦ ἐσχάτης ἀκοσμίας κατὰ τὰς συγκεντρώσεις του καὶ τὰς εἰς τὴν «κοσμικὴν κίνησιν» ἐμφανίσεις του. Ὁ γυμνισμὸς του σοβεῖ οὐ μόνον ἀνὰ τοὺς ἑλληνικοὺς αἰγιαλοὺς, ὅπου ἀπέβησαν πλέον θεσμὸς τὰ μεικτὰ σύλλουτρα ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κοινὰς ἐκδρομὰς καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἐπισήμους τῶν δεξιώσεων ἐμφανίσεις καὶ ὅπου εὐκαιρία νὰ ἐπιδειχθῆ εἰς τὴν κοινὴν θεάν κατὰ τὸν προκλητικώτερον τρόπον. Ἡ σεμνότης καὶ ἡ συστολή, τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς γυναικός, ὁ κατὰ τῶν παντοίων πειρασμῶν θώραξ τῆς νεάνιδος, ἀποτελοῦσι διὰ τὸν κόσμον τοῦτον τῶν θυγατέρων καὶ τῶν μητέρων ἀναχρονιστικὴν πρόληψιν δι' ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ «ταβέρνα» ἀντικαθιστᾷ τῆς «ἀριστοκρατίας» τὸ κέντρον καὶ ἡ ἀσχημοσύνη, ἡ ἠθικὴ ἔκλυσις καὶ πᾶσα ἀσχημία ὑψοῦνται εἰς πολιτισμοῦ δείγματα. Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ «ἤθη» ἡ μερὶς αὕτη τοῦ νεοπλουτισμοῦ ἔφερε καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς τῶν ἑλληνικῶν νήσων, καὶ οἱ ἀγνοὶ νησιῶται, ἐμβρόντητοι ἐφ' οἷς βλέπουν καὶ ἀκούουν εἰς τοὺς κύκλους τούτους τῶν παραθεριστῶν, τοὺς ὁποίους ἐκλαμβάνουν ὡς τὴν ἰθύνουσαν τάξιν τῆς μεγαλωνύμου ἀθηναϊκῆς πρωτευούσης, κινοῦσι τὰς κεφαλὰς ἐκ τῆς καταπλήξεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως καὶ ρηγγύουν φωνὴν διαμαρτυρίας διὰ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τὰ πατριαρχικὰ τῆς κοινωνίας τῶν ἡθῆ.

Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ τονιοθῆ ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος τάξις τῶν παραθεριστῶν, μόνον διότι εὐπορεῖ καὶ προέρχεται ἐκ τῆς πρωτευούσης, δὲν ἐκπροσωπεῖ διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἰθύνουσαν τάξιν τῆς, τὴν πραγματικὴν ἀριστοκρατίαν. Ἀποτελεῖ ἐπιπολαίαν κακομεταχείρισιν τῆς ἐννοίας τοῦ «ἀρίστου» ὁ δι' αὐτῆς χαρακτηρισμὸς παντὸς ὅ,τι κάκιστον, διότι τοιοῦτο εἶνε τὸ ἀπρεπὲς καὶ τὸ ἀνήθικον, ἡ ἀναίδεια καὶ ἡ χυδαιότης, ἡ αὐθάδης περιφρόνησις πρὸς πᾶν ὅ,τι κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς καὶ ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ ἀγνόν. Ἡ κατηγορία αὕτη τῶν προϊόντων τῆς μεταπολεμικῆς χυδαιοκρατίας προέκυψεν ὡς ἀκανθογενὴς κακοσύνη τῆς ἠθικῆς ἀναρχίας, τοῦ ἔκφρονος παραληρημα-

τος τῆς καθ' ἣν ζῶμεν κρισίμου ἐποχῆς, οὐδεμίαν δ' ἄρα σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν ἀριστοκρατίαν ἡ ὁποία εὐτυχῶς ὑπάσχει παρ' ἡμῖν καὶ ἀντίσταται καὶ ἀμύνεται κατὰ τοῦ μολύσματός της, διακρατοῦσα τὰς παλαιὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ οἰκογενειακὰς καὶ κοινωνικὰς παραδόσεις, διὰ τοῦτο δὲ καὶ συγκροτοῦσα τὴν πραγματικῶς ἰθύνουσαν τάξιν ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ.

Ἄς μὴ πλανῶνται, λοιπόν, οἱ ἀγαθοὶ νησιῶται ὡς πρὸς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν κακῶν τούτων ἐπιδρομέων καὶ ἄς μὴ παρασυρθῶσιν εἰς μιμήσεις τῶν ἐλεεινῶν ἐμφανίσεων των. Ἡ δι' αὐτὰς διαμαρτυρία των εἶνε ἐνδειξις τῆς διαθέσεώς των νὰ προφυλάξουν τὰ ἀγνά των ἡθῆ ἀπὸ τοῦ εἰς τὰς νήσους των εἰσχωμαζομένου ἠθικοῦ μολύσματος. Ἀνεξαρτήτως δὲ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ ἡ Ἐκκλησία πρὸς περιορισμὸν τοῦ κακοῦ καὶ σωφρονισμὸν τῶν παρεκτρεπομένων, αὐτοὶ οὗτοι οἱ νησιῶται καὶ τὸν τρόπον ἔχουσι καὶ τὴν δύναμιν νὰ χρησιμοποιήσωσι τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς ἀμυναν, εἰς δὲ γενικὸς ἐπιδεικτικὸς ἀποκλεισμός των ψευδοαριστοκρατῶν τούτων ἀπὸ τῶν συναναστροφῶν τῶν ἠθικῶν καὶ ἀξιοπρεπῶν ἀνθρώπων θὰ ἠδύνατο νὰ συνετίσῃ αὐτοὺς καὶ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν εὐθειαν.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Γαλάτ. 6,11—18.

Κατακλείων τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολὴν αὐτοῦ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, στρέφει τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίζοντας ἐκείνους διδασκάλους, οἵτινες κατέβαλλον προστάθεις ἐν μέσῳ τῶν χριστιανῶν τῆς Γαλατίας νὰ πείσωσιν αὐτοὺς ὅτι, ἂν δὲν περιτέμνωται, εἶναι ἀδύνατον νὰ σωθῶσι. Καί, ἀφοῦ ἤδη διὰ τῆς ὄλης ἐπιστολῆς ταύτης κατέδειξεν ὁ Ἀπόστολος τὸ ἀνυπόστατον τῆς θέσεως ταύτης τῶν Ἰουδαίζόντων χριστιανῶν, ἐπιστέφει τὴν πολεμικὴν αὐτοῦ κατὰ τῶν τοιούτων «διδασκάλων» ἀποκαλύπτων τὰ ἐλατήρια, τὰ ὁποῖα ὠθοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ προπαγανδιστικὸν τῶν ἔργων. Θέτει τοιοῦτο τρόπον μίαν ἀρχὴν πολεμικῆς δράσεως, καὶ ἐν ταῦτι ἀμυντικῆς τακτικῆς, κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πίστεως. Τὰ ἐλατήρια αὐτῶν δὲν ἦσαν ἀγνά καὶ θεοκίνητα· ἔλειπεν ἀπὸ αὐτοῦ τὸ σθένος νὰ ὑπομείνωσι πάντα διωγμὸν ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς τηρήσεως τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου ἠθέλον νὰ εἶναι μὲν χριστιανοί, ἀλλὰ συγκεκαλυμμένοι, ἔτοιμοι νὰ παρουσιασθῶσιν, εἰς σάγμας διωγμῶν, ὡς Ἰουδαῖοι! Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀηδιάζει πρὸς τὴν καθόρουειον ταύτην διαγω-

γὴν τῶν Ἰουδαϊζόντων χριστιανῶν τῆς Γαλατίας, οἱ ὅποιοι δὲν ἤρκει, ὅτι αὐτοὶ ἦσαν χριστιανοὶ ὁψάσπιδες, ἀλλ' ἐτόλμων νὰ παρασύρωσι καὶ ἄλλους μὲ τὸ μέρος των, πονηρῶς πολιτευόμενοι οὐχὶ διὰ νὰ ὀδηγήσωσι τάχα αὐτοὺς εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἵνα ἐν δοθείσῃ στιγμή ἔχωσι νὰ παρουσιάσωσι τὴν προπαγανδιστικὴν ταύτην δρᾶσιν ὡς μαρτύριον τοῦ ὅτι δὲν ἀνῆκουσιν εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἐσταυρωμένου. «Οὗτοι, λέγει ὁ Ἀπόστολος πρὸς τοὺς Γαλάτας, ἀναγκάζουσιν ὑμᾶς· περιτέμνεσθαι, μόνον ἵνα μὴ τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ διώκωνται!» Αὕτη εἶναι ἡ διαγωγή τῶν κατ' ἐπιφρασίαν χριστιανῶν.

Ἄπ' ἐναντίας ὁ μακάριος τῶν Ἐθνῶν Ἀπόστολος, ἡγέτης ἐν τούτῳ γινόμενος τῶν γνησίων χριστιανῶν, ἔχει προβάλλῃ ὡς τίτλον του τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου. Μετὰ πόσης ἀγαλλίασεως, γράφων τὴν δευτέραν ἐπιστολήν του πρὸς τοὺς Κορινθίους, ἀριθμεῖ τὰ ὅσα ὑπέφερον ὁμολογῶν καὶ παρησιγῶν κηρύσσων τὸν Ἰησοῦν Χριστόν; (2 Κορινθ. 11,23—33). Πόσον διάφορος ὁ χαρακτήρ καὶ ἡ στάσις τοῦ Ἀποστόλου ἀπὸ τὴν ἀνελικρινῆ καὶ ὑποκριτικῆν τοιαύτην τοῦ Ἰουδαϊζόντων διδασκάλων! Ὅχι μόνον ἀπαναίνεται νὰ κατεργασθῇ τι, ἵνα ἀποφύγῃ θλίψιν τινα ἢ διωγμὸν ἐξ αἰτίας τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ προβάλλει τὰ ὑπερ Χριστοῦ παθήματα ὡς τὰ μόνα ἄξια καυχήσεως. Λέγων πρὸς τοὺς Γαλάτας «ἐγὼ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω», αἰσθάνεται τὴν μεγαλυτέραν εὐτυχίαν καὶ τὴν ὑπερτάτην ἀγαλλίασιν αὐτοῦ, θέτει δὲ διὰ τῆς ὁμολογίας ταύτης τὸ μᾶλλον ἀδιάφυστον τεκμήριον ὅχι μόνον τῆς εὐσυνείας τοῦ φρονήματος, τῆς εἰλικρινείας, τοῦ ἀνωτέρου ἠθικοῦ καὶ θερησκευτικοῦ χαρακτήρος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄνωθεν κλήσεως ἐπὶ τὸ μέγα τῆς ἀποστολικῆς διακονίας ἔργον. «Τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου» θὰ εἶναι διὰ πάντα τῆς Ἐκκλησίας λειτουργόν, καὶ πάντοτε, τὰ λαμπρότερα διάσημα ἐνθέου ζήλου. Εἶναι ὑπέροχον νὰ λέγῃ, ὡς ὁ θεὸς Παῦλος· «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Διὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, «ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ» εἶναι τὸ πᾶν. Οἱ Ἰουδαῖοι, συνεπῶς δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοντες χριστιανοὶ τῆς Γαλατίας, ἐκαυχῶντο δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι ἦσαν Ἰουδαῖοι, ὃν τρόπον καὶ οἱ «ἔθνηκοι» ἐκαυχῶντο ὡς Ἕλληνας ἢ Ῥωμαῖοι, ἐπὶ τῇ φυλετικῇ αὐτῶν ιδιότητι. Ὁ Ἀπόστολος· ὁμῶς λέγει, ὅτι αἱ διακρίσεις αὐταὶ ὡς πρὸς τὴν σωτηρίαν οὐδεμίαν ἔχουσι σημασίαν. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ ἀξιωθῇ τις τῆς εὐτυχίας νὰ γίνῃ καλὸς χριστιανός, στενωτάτα ἠνωμένος μετὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, νὰ ἀναγενηθῇ, ὅτε καὶ μόνον δύναται νὰ εἶναι τέκνον τοῦ Θεοῦ ὡς κληρονόμος τῆς σωτηρίας. Τί δὲ ἦτο πρότερον, ἢ ἦτο Ἰουδαῖος, ἢ ἂν ἦτο Ἕλληνας, ἢ ἄλλο τι, αὐτὰ ἐλάχιστα ἐνδιαφέρουν. Πρὸξεῖ ἢ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἐνωσις. Ἐνώπιον τῆς πίστεως, διὰ τοιαύτας κοσμικὰ φρονίας διακρίσεις, ὁ χριστιανὸς εἶναι νεκρός. «Ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οἷτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις». Οὗτος εἶναι ὁ κανὼν τῆς χριστιανικῆς σκέψεως. «Ὅσοι δὲ, λέγει ὁ Παῦλος, τῷ κανόνι τούτῳ στοι-

χῆσουσιν, εἰρήνην ἐπ' αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ».

Κ.

Γαλάτ. 2,16—20.

Κατ' ἐπανάληψιν, καὶ εἰς ἄλλας ἐπιστολάς αὐτοῦ, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μετὰ πάσης σοβαρότητος ἠτχολήθη περὶ τοῦ μύθου τῆς δικαιοσύνης καὶ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τῆς θεωρίας αὐτοῦ τῆς θεοκινήτου καρπὸς εἶναι ὅτι οὐδεμία ἄλλη ὁδὸς εἶναι ἀνοιχτὴ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἐκτὸς τῆς διὰ πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Καὶ περὶ μὲν τῶν εἰδωλολατρῶν, οὐδὲ καὶ ζήτημα γεννᾶται. Θὰ ἡδύνατό τις μόνον νὰ προβάλλῃ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, ὡς ἔργον καὶ ἐκείνον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἄνευ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν διατάξεων του δὲν ὑπάρχει «δικαιοσύνη» καὶ «σωτηρία». Καὶ οὐκ ὀλίγοι Ἰουδαῖζοντες χριστιανοί, καὶ αὐτοὶ δὲ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος κατ' ἀρχάς, πρὸ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Ἀποστολικῆς Συνόδου τοῦ 52 μ. Χ., ἐνεφορῶντο ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης. Ἄλλ' ὁ Ἀπόστολος Παῦλος κατέδειξε καὶ δι' αὐτῆς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, φέρων τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ, περὶ τοῦ ὁποῦ ἡ Γραφὴ λέγει, ὅτι δὲν ἐδικαιώθη «ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ», ἀλλ' «ἐκ τῆς πίστεως αὐτοῦ», καὶ διὰ τῆς μελέτης τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι «οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν», διότι «οὐ δικαιώθησεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ». Ὅπως ἀλλαχοῦ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, τῆς πρὸς Γαλάτας, γράφει ὁ Ἀπόστολος, κατὰ τοῦτο ὁ νόμος ὑπῆρξε καὶ ὑπάρχει διὰ τοὺς Ἰουδαίους ἀναγκαῖος καὶ πολυτίμος, ὅτι ὀδηγεῖ πρὸς τὸν Χριστόν· «ὁ νόμος, λέγει, παιδαγωγὸς γέγονεν εἰς Χριστόν», αἱ διατάξεις ἐπομένως αὐτοῦ εἶναι μέσα καὶ ὄχι σκοποί. Ὅδηγοῦσιν εἰς τὸν Χριστόν, δὲν δύναται νὰ ὑποκαταστήσωσιν αὐτόν. «Ἐλθούσης δὲ τῆς χάριτος, γράφει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος, οὐκ εἶ ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν». Ποῦ λοιπὸν ἡ ἀνάγκη τῶν «ἔργων τοῦ νόμου»; Ἐφ' ὅσον μάλιστα αὐτὸς οὗτο; ὁ Μωσαϊκὸς νόμος, καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἐν γένει, ὀδηγεῖ εἰς Χριστόν, τὸ νὰ θέλῃ ὁ ἐξ Ἰουδαίων χριστιανός, ἀπᾶς γενόμενος χριστιανός, νὰ ἐξακολουθῇ τηρῶν καὶ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ἰδίᾳ τὰς περὶ τῆς περιτομῆς, λούσεων κ.λ.π., τοῦτο ἰσοδυναμεῖ μὲ παράβασιν αὐτοῦ τοῦτο τοῦ νόμου. Ἡ χριστιανικὴ λοιπὸν ἀναγέννησις, ὅ ἐστιν ἡ δικαιοσύνη καὶ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι καρπὸς τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Τὸ δὲ πλεονέκτημα εἰς τοῦτο τῶν Ἰουδαίων εἶναι ὅτι, ὡς κάτοχοι τοῦ νόμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἴσταντο ἐγγύτερον τῆς ὁδοῦ τῆς σωτηρίας.

Τὸν ἐξ Ἰουδαίων χριστιανὸν ἔχον ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ ὁ μακάριος, ἐξ Ἰουδαίων καὶ αὐτὸς, Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν, διαγράφει τὴν εἰκόνα τῆς χριστιανικῆς ἀναγεννήσεως· εἰς τί αὕτη συνίσταται καὶ ἐν τίνι σχέσει εὐρίσκειται πρὸς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Παρουσιάζει δὲ ὡς ζωντανὴν εἰκόνα αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐκλυτὸν του. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν νόμον, λέγει ὅτι συμμορφούμενος ἀκριβῶς πρὸς αὐτὸν τοῦτον τὸν νόμον, ὅσας χει-

ραγωγεί εἰς Χριστὸν καὶ κατ' ἀκολουθίαν διαγράφει εἰς ἑαυτὸν τὰ ὄρια τῆς ἰσχύος του, εἶναι νεκρὸς ὡς πρὸς τὰ ὅσα ὁ νόμος ἐπιβάλλει, ἀφοῦ ἅπαξ ἔγεινε χριστιανός, μὴ ὄντος ἄλλως δυνατοῦ νὰ ζήσῃ τὴν κατὰ Θεὸν ζωὴν, ἐλθόντος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: «ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμφ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω». Ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν δὲ τῆς ἀναγεννήσεως, ἄρα καὶ τὴν φύσιν τῆς δικαιοσύνης καὶ σωτηρίας, παρέχει ἡμῖν ὁ Ἀπόστολος τὴν διάγνωσιν ὅτι ὁ ἀναγεγεννημένος, ἦτοι ὁ τέλειος χριστιανός, εἶναι οἰονεὶ οὕτως ἐμφολιασμένος ὑπὸ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε εἶναι καὶ αὐτὸς ὑπὸ ἡθικὴν ἰδίᾳ ἔποψιν ὡς ἄλλος Χριστός. Τόσον τὰ ἀνθρώπινα, ἀδυναμίαι καὶ πάθη, ἀργοῦσι παρ' αὐτῷ, ὥστε ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ χριστιανοῦ τούτου ζῆ αὐτὸς οὕτως ὁ Χριστός. Ἀκριβέστερος, ὑψηλότερος, καὶ καλύτερος ὄρισμός τοῦ ἀναγεγεννημένου βίου τῶν χριστιανῶν δὲν θὰ ἦτο δυνατόν να ὑπάρξῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἑποῖον ὁ μακάριος Ἰαῦλος ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς διὰ τῶν ἀκολουθῶν λόγων του: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός. Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ».

Κ.

Η ΥΙΟΘΕΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΜΟΝΑΧΟΙΣ

Ἡρωτήθην ἐὰν Μοναχὸς δύναται νὰ γίνῃ θετὸς πατὴρ ἐξ υἰοθεσίας. Υἰοθεσία λέγεται ἡ εἰσοδοχὴ ξένου τέκνου ὡς ἰδίου εἰς ἣν προβαίνουσιν οἱ ἄπαιδες, συνήθως πρὸς ἀπόκτησιν κληρονόμων, ἐκ θετῆς συγγενείας. Ἄλλ' ὁ Μοναχὸς ἀποταξάμενος τὰ τοῦ κόσμου δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ κοσμικὰς φροντίδας ἀναλαμβάνων διὰ τῆς υἰοθεσίας δικαιώματα καὶ ὑποχρεώσεις νομίμου πατρός. Ἐξάγεται τοῦτο ὁριτῶς ἐκ τῆς Νεαρᾶς 133 κεφ. 3 καθ' ἣν «συγγένεια γὰρ τοῖς μοναχοῖς ἐπὶ γῆς οὐκ ἔστι» καὶ ἐξ ἄλλων κατ' ἀναλογίαν διατάξεων. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Μοναχὸν «ἐπεισεῖν ἑαυτὸν κοσμικαῖς διοικήσεσιν» (Καν. Γ' τῆς Δ') καὶ «φροντίδας κοσμικὰς μὴ ἀντιλαμβάνετω» (Ἀποστ. ς'. «μῆτε στρατεῖαν μῆτε ἀξίαν κοσμικὴν ἔρχεσθαι» (Ζ' τῆς Δ'), καὶ Πέτρος ὁ χαρτοφύλαξ ἀπαγορεύει τὸν Μοναχὸν παιδίᾳ ἀπὸ βαπτίσματος ἀναδέχεσθαι ἢ ποιεῖν ἀδελφοποιήσεως ἢ κρατεῖν στέφανα, καὶ Νικηφόρος ὁ χαρτοφύλαξ ἀπαγορεύει τὰς λεγομένας συντεκνίας (Προβλ. Ράλλη καὶ Ποτλῆ, Σύνταγμα. Ἀθῆναι 1855 τ. 5 σελ. 370, 400, 52). Ἀφοῦ λοιπὸν κανονικῶς ὁ Μοναχὸς ἀπαγορεύεται νὰ ἀναδέχεται φροντίδας κοσμικὰς ἢ ὡς ἀνάδοχος ἐν τῷ θεῷ βαπτίσματι ἢ ὡς σύντεκνος εἰς τοὺς γάμους, ἔτι μᾶλλον δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ εὐθύνας νομίμου πατρός ἀφοῦ κατὰ τὴν νεαρὰν «τὸν ἐν Οὐρανῷ ἐξήλωσε βίον» ἀρνηθεὶς τὴν κατὰ κόσμον ζωὴν. Ἄλλως τε διὰ τῆς υἰοθεσίας ὁ Μοναχὸς ἀπο-

κτῶ ἀναγκαίους κληρονόμους, ὅπερ ὁριτῶς μὲν δὲν ἀναγράφεται ἐν ταῖς Πηγαῖς, ἐξυπακούεται ὁμως ἢ ἀπαγόρευσις τούτου. Αἱ κανονικαὶ Πηγαὶ ἀναγράφουσι περὶ ὑπάρξεως παιδῶν τοῦ Μοναχοῦ κατὰ τὴν ἀπόκασιν. «Εἰ γὰρ ὑπείσι παῖδες δίδονται αὐτῷ ἄδεια καὶ μετὰ τὴν ἀπόκασιν διαθήκην ποιεῖν καὶ τοῖς παισὶ τὰ ἴδια καταλιμπάνειν πλὴν οὐχὶ πάντα... ἐν μέρος παρακρατεῖν διρεῖλον τῷ Μοναστηρίῳ (Νεαρ. Ἰουστ. ΡΚΓ κεφ. 38). Ἐὰν δὲ ὁ ἔχων παῖδας Μοναχὸς ἀποθάνῃ ἄνευ διαθήκης «τότε οἱ παῖδες αὐτοῦ λείπνται τὸ ἐξ ἀδιαθέτου φαλκίδιον» ('Αρμενόπουλος Ε' δ. 6). Κατὰ νεωτέραν ὁμως διάταξιν οἱ ἀναγκαῖοι κληρονόμοι, κατ' ἐξαιρέσιν τῶν περὶ κληρονομικῆς διαδοχῆς γενικῶν διατάξεων, καθ' ὅς κληρονομούμενος εἶναι πᾶν πρόσωπον ἀποθανόν, τοῦ ἀποκαρέντος Μοναχοῦ δικαιούνται ἐν ζωῇ ἔτι αὐτοῦ νὰ ἀπαιτήσωσι τὴν νόμιμον μοῖραν, καθ' ὃ τῆς περιουσίας αὐτοῦ περιερχομένης ἔκτοτε αὐτοδικαίως εἰς τὴν Μονὴν ἀπαιτητῆς ἀπὸ τῆς κατατάξεως αὐτοῦ. (προβλ. Νόμος ΓΥΙΔ ἄρθ. 18, καὶ Γ. Μπαλῆ, Ἐγγειρ. κληρον. Δικαίου. Ἀθῆναι 1930 ἐκδ. Β' σελ. 17 ὑποσ.). Γίνεται λόγος λοιπὸν μόνον περὶ κατιόντων κατὰ τὴν ἀπόκασιν τοῦ Μοναχοῦ, ὅπερ σημαίνει ἀναμφιβόλως ὅτι ἡμετὰ τὴν ἀπόκασιν ὑπαρξῆς κατιόντων ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ καθ' οἰονδήποτε τρόπον θεωρεῖται τι παρὰ φύσιν, ὡς τοιοῦτον δὲ θεωρούμενον ἀπηγορεύετο ἢ υἰοθεσία καὶ εἰς τοὺς εὐνούχους. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ πρὸ τῆς ἀποκάρσεως περιουσία τοῦ Μοναχοῦ ἀνήκει εἰς τὴν Μονὴν ἐφ' ὅσον ἄλλως δὲν διέθεσεν αὐτὴν (Νεαρὰ Ἰουστ. Ε' κεφ. 5) «ἄδειαν ἔχειν πρὶν εἰς τὴν μοναστήριον εἰσελθῆ τοῖς ἑαυτοῦ χοῦσθαι καθ' ὃν βούλεται τρόπον, εἰσελθόντι γὰρ συνακολουθήσει τὰ πράγματα», ἢ μετὰ τὴν ἀπόκασιν κτηθεῖσα περιουσία καὶ αὕτη ἀνήκει εἰς τὴν Μονὴν ὡς καθολικὸς διάδοχος (προβλ. ἀποφ. Ἐφετείου Ἀθηνῶν Θέμις ΛΘ σ. 230) κατὰ τὴν ἰσχύουσαν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 4 ἐδάφ. ε' τοῦ Νόμου ΓΥΙΔ, ἣν δὲν κατήργησε τὸ ἄρθρον 7 ἐδάφ. 2. τοῦ Νόμου 4684, δὲν δύναται συνεπῶς νὰ δημιουργηθῶσιν ἀναγκαῖοι κληρονόμοι διὰ τῆς υἰοθεσίας πρὸς καταδολίευσιν τῶν ἄνω διατάξεων (προβλ. Σ. Γιαννοπούλου, Ἐγκύκλιοι. Ἀθῆναι 1901 σελ. 837 καὶ Κων. Στοφοροπούλου. Θέμις ΜΕ σελ. 777), ἀφοῦ ἀπαγορεύεται καὶ ἡ δωρεὰ ἐν ζωῇ τοῦ Μοναχοῦ ἢ αἰτίᾳ θανάτου (προβλ. Γ. Μπαλῆ, ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 276). Κατ' ἀκολουθίαν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν Μοναχὸν νὰ ἀποκτήσῃ μετὰ τὴν ἀπόκασιν θετὸν τέκνον.

Ἐν Καρδίτῃ

† Ο ΘΕΣΣΑΛΩΤΙΔΟΣ ΙΕΖΕΚΙΗΛ

ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΔΟΥΚΑΣ

Ὡς γνωστὸν τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν βιβλιοθήκης μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Καταλόγου τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Ἑλλάδος» ὑπὸ τοῦ Σακκελίανος (Ἐν Ἀθήναις 1892) ἀπέκτησε πλεῖστα χειρόγραφα εἴτε ἐξ ἀγορᾶς εἴτε καὶ ἐκ δωρεῶν. Μεταξὺ τῶν χειρογράφων τούτων εὐρηται φάκελος ὑπ' ἀριθμὸν 2215—2235 περιέχων ἔργα τοῦ ἀοιδίου Νεοφύτου Δούκα¹, ὃν πολλὰ αὐτόγραφα καὶ τινα ἀνέκδοτα. Τὰ χειρόγραφα ταῦτα κατὰ σημείωμα τῆς βιβλιοθήκης ἐδωρήθησαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ «Ν. Πειζάλη ἱατροῦ τῷ 1903». Ὡς μὲ ἐπληροφόρησεν ἐρωτηθεὶς ὑπ' ἐμοῦ ὁ δασητής κ. Νικόλαος Πειζάλης καθηγητῆς τῆς Μαιευτικῆς καὶ γυναικολογικῆς κλινικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, ὃν καὶ ἐνταῦθα εὐχαριστῶ, ὁ Νεοφύτος Δούκας βλέπων ἐγγίζον τὸ τέλος αὐτοῦ ἐνεπιστεύθη τὰ χειρόγραφα ταῦτα εἰς τὸν ἀδελφικὸν αὐτοῦ φίλον Νικόλαον Σουρβάλην ἐκ Δελβενακίου καταγόμενον, παρ' οὗ παρέλαβεν ἔπειτα ταῦτα ὁ κ. Πειζάλης.

Κατωτέρω παρέχω λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν ἐν τῷ φάκελῳ τούτῳ περιεχομένων ἔργων τοῦ Νεοφύτου Δούκα, ὃν τινα εἶναι ἄξια ἰδίας προσοχῆς ὡς διαφωτίζοντα τὴν δρᾶσιν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καθόλου ἱστορίαν τῆς ἐποχῆς του.

2215. «Περὶ ἐπισκόπων».

Ἄρχ. «Τῇ ἀγίᾳ καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, τοῖς σεβασμιωτάτοις ἡμῶν πατράσιν, ἀπαιτούμενον σέβας ἀπονέμω. Μακαρίζει ὁ Κύριος τὸν πιστὸν καὶ φρόνιμον ἐκείνον δοῦλον».

2216 «Πρὸς τὴν ἱερὰν καὶ σεβασμίαν Σύνοδον τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας».

Ἄρχ. «Ἐθροιάβευσε τέλος πάντων ἡ ἀλήθεια, σεβασμιώνεται ἱερόρχαι».

Ἐν τέλει «Μένω μὲ τὸ ἀνῆκον σέβας πρὸς τὴν ὑμέτεραν πανιερότητα. Νεοφύτος Δούκας

Τῇ 30 Ἰανουαρίου αἰμὸδ' ἐν Αἰγίνῃ».

2217. Τέσσαρα τετράδια φέροντα ἀριθμησιν Α—Δ καὶ περιέχοντα τοὺς ἀκολουθίους δύο λόγους.

1. «Λόγος πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον περὶ καταστάσεως σχολείου ἐκκλησιαστικοῦ».

Ἄρχ. «Πανιερώτατοι καὶ σεβασμιώτατοι ἱερόρχαι. Παραβαίνουσι τὴν ἐντολὴν οἱ προπάτορες καὶ καταδικασθέντες ἐκ τούτου εἰς θάνατον».

1. Περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τοῦ Νεοφύτου Δούκα προβλ. Γ. Ράλλη Λόγος εἰς Νεοφύτον Δούκαν ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῇ 20 Μαΐου 1846 (Ἐν Ἀθήναις 1846). Χ. Παμπούκη Λόγος ἐπιτάφιος εἰς τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀοιδίου Νεοφύτου Δούκα ἐκφωνηθεὶς ἐν Ναυπλίῳ τὴν 9 Μαρτίου 1846 (Ἐν Ναυπλίῳ 1846). Σπ. Ἀθανασιάδου Βίος Νεοφύτου Δούκα (Ἐν Ἀθήναις 1846). Α. Παπαδοπούλου Βρετοῦ Νεοφύτου Δούκα (Ἐν Ἀθήναις 1857). Κ. Σάθα Νεοφύτου Δούκα (Ἐν Ἀθήναις 1868). Ἀνδ. Δημητράκοπούλου Προσθήκαι καὶ διορθώσεις σ. 116 ἐ. (Ἐν Λειψίᾳ 1871). Α. Γούδα Βίος παράλληλοι τομ. Α' σ. 247 ἐ. (Ἐν Ἀθήναις 1870). Πολυκάρπου Συννοδίου Νεοφύτου Δούκα ἐν ἐκκλ. φάρμ Ἀλεξανδρείας τομ. 16 τοῦ 1917 σ. 5 ἐ. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σ. 324 ἐ. (Ἐν Ἀθήναις 1920).

Ἐν τέλει «Τέκνον κατὰ πνεῦμα εὐπειθέστατον «Τῇ ἱε' φεβρουαρίου αἰολστ' Νεοφύτος Δούκας» ἐκ τῆς Αἰγίνης».

2. Λόγος παραινετικὸς πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον περὶ εὐταξίας τῶν ἐπισκόπων».

Ἄρχ «Εἰ ἐκρίνομεν ἑαυτοὺς οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα (Ἀπόστολος πρὸς Κορινθίους).

Φύσις μὲν καὶ λόγος ὑπάρχουσιν ἐν τῷ βίῳ δύο πράγματα πρὸς τὰς τῶν πραγμάτων μεταβολὰς ἰσχυρότατα».

Ἐν τέλει «Τέκνον εὐπειθέστατον Νεοφύτος Δούκας

Τῇ κη' Μαρτίου αἰολστ' ἐν Αἰγίνῃ».

2218. «Διάλογοι ἐπὶ διαφόρων θεμάτων».

Ἀποτελεῖται ἐκ 16 τετραδίων σημειουμένων διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (Α—Π), οἱ δὲ ἐν αὐτοῖς περιεχόμενοι διάλογοι εἶναι οἱ ἀκόλουθοι.

1. Φιλάρετος ἢ ὅτι πᾶσα πράξις ἀρετῆς κοινωική, οὐ μοναδική, οὐδὲ ἄσχετος.

Δημήτριος πρεσβύτερος καὶ Νικηφόρος ἱερομόναχος».

2. Ὅνειρος ὅτι ἡ κοίσις τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν ἔργων τῆς δικαιοσύνης ἐκάστω.

Νικόφημος καὶ Χαρίδημος».

3. «Φῶς τοῖς τρίβοις μου ὁ φόβος σου, Κύριε.

Νικόφημος καὶ Ἀμβρόσιος».

4. «Ὅτι ἀρετῇ σώζονται τὰ ἔθνη.

Νικόφημος καὶ Ἀρίστιππος».

5. «Κληρικὸς ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐνωθεῖσα τῇ θρησκευτικῇ ἀριστον.

Σωκράτης καὶ Ἐρμόλαος».

6. «Σωκράτης καὶ Χαρίδημος ἢ περὶ φιλοπονίας».

7. «Ἀνδρόνικος καὶ Χαρίδημος ἢ σκευωρὸς».

8. «Κατάστασις τῶν παρόντων.

Σωκράτης καὶ Εὐθύδημος».

9. Ζαχαρίας, Νικόδημος καὶ Γεράσιμος».

10. «Ἐκτομίας».

11. «Ὁ κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀνδρέας Ζαΐμης».

12. «Ζαΐμης καὶ Κοραῆς».

13. «Φαρμακίδης ὁ ἀκρόχολος.

Νικηφόρος, Ἐρμονόγης καὶ Θεόδωρος».

14. «Νικόδημος καὶ Εὐθύφρων ἢ ἀντιον ἢ νεότης».

15. «Νικηφόρος καὶ Ἀρίσταρχος ἢ πατριώτης».

16. «Ἀρίσταρχος καὶ Δημοφάνης ἢ συνταγματικὸς».

17. «Καποδίστριας, Ἐρμῆς διπλόφρων, Ραδάμανθης ἢ συνείδησις».

18. «Νικάνδρος καὶ Θεόφιλος ἢ περὶ θείου ἐλέους καὶ δικαιοσύνης ὅτι οὐκ ἀντιφατικά».

19. «Σωκράτης καὶ Χρῦσανθος. Ὑποκριτής».

20. «Εὐσέβιος καὶ Ἱεροθέος. Τελεστής».

21. «Προκόπιος καὶ Ἀγάπιος».

22. «Νικάνδρος καὶ Ἀμβρόσιος ἢ περὶ εὐνομίας».

23. «Ἐλεγκιφάνης καὶ Πέρεπερος».

24. «Οἱ αὐτοὶ ἢ περὶ ἀρετῆς».

25. «Εὐγένιος καὶ Νικάνδρος ὅτι ἐν τῷ βίῳ ἀσκητέον τὴν ἀρετὴν».

26. «Οἱ αὐτοὶ ἢ περὶ ἁγιασμοῦ».
 27. «Οἱ αὐτοί».
 28. «Οἱ αὐτοὶ περὶ εἰσαρμένης».
 29. «Μητροφάνης καὶ Δωρόθεος ἢ ἐπίσκοπος».
 30. «Κόϊζος Μάης Κηρίων ἢ εὐδαίμων».
 31. «Κατηχητής. Χαρίλαος καὶ Ξενοκράτης».
 32. «Χάρων, Δούκας, Κεραῆς, Κούμας, Αἰακὸς ἢ ἔξομολογητής».
 33. «Κοσμοπολίτης καὶ πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἢ κατὰ σκοπος».
 34. «Νικόστρατος καὶ Ξενοκράτης ἢ περὶ τῆς Ἐλλάδος».
 35. «Κύριλλος, ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου, Χάρων, Αἰακός, Ἄνθιμος Κυκλάδων».
 36. «Ὁ Κορίνθου, ὁ Ἀργολίδος, ὁ Κυκλάδων ἢ ἐπίσκοποι».
 37. «Νίκανδρος καὶ Ἐρμόδωρος».
 38. «Δημόκριτος, Σωκράτης καὶ Ἡρόκλειτος».
 39. «Σωκράτης καὶ Νικόφημος».
 40. «Σωκράτης καὶ Ἐρμόλαος ὅτι καὶ ἐκ φυσικῆς θεολογίας ἢ τοῦ Θεοῦ ὑπαρξίς γίνεταί γνωστή».
 41. «Σωκράτης καὶ Ἐρμόλαος ὅτι τὰ ἐγκύκλια καὶ τὰ τῆς θρησκείας μαθήματα μὴ αὐτομάτως ἀναγκαῖα».
 42. «Θεόφραστος καὶ Εὐτύχιος ἢ πλανήτης».
 43. «Νικόφημος καὶ Εὐστάθιος».
 44. «Νικηφόρος καὶ Ἐρμόλαος».
 45. «Νικόφημος καὶ Πολύκαρπος».
 46. «Ἀνδρόνικος καὶ Θεόφιλος».
 47. «Θεόφιλος καὶ Σωκράτης περὶ τῆς Βουλῆς».
 Ἐν τέλει «Ἐν Ἀθήναις τῇ κ' Αὐγ. αὐγῆς».
 2219. «Σωκράτης καὶ Θεοφάνης ἢ περὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας.

Τῷ 1836 ἔτει.

- Ἄρχ. «Ἄλλ' εὖ σοι γένοιτο ὦ Θεόφανες».
 Τὸ αὐτὸ φέρον ἀρίθμῳ 2219α.
 2220. «Πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον».
 Ἄρχ. «Ἀπέκειτο ἄρα εἰς τὸ ἀσθενὲς καὶ πολύμοχθον γῆράς μου».
 2221. «Πρὸς τὴν σεβασμίαν ἐπιτροπὴν περὶ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ ἱεροῦ κλήρου».
 Ἄρχ. «Καὶ ἄλλοτὲ μοι ἐγένετο ἔννοια, ὦ ἄνδρες ἱεροὶ καὶ σεβάσμοι, περὶ ἐκκλησιαστικῆς εὐταξίας».
 2222. «Περὶ ἀνεγέρσεως ἱερατικοῦ σχολείου ἐν Βυζαντίῳ».
 Ἄρχ. «Παναγιώτατε Δέσποτα, σεβάσμοι ἱεράρχαι καὶ γέροντες καὶ ἅπαν τὸ εὐγενὲς καὶ φιλογενὲς κοινὸν τὴν προσήκουσαν ὑμῖν ἀπονέμω προσκύνησιν».
 Ἐν παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐκ Θεοῦ τε ἀρκτέον καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαυτέον».
 Ἐν τέλει «Τῷ αὐτῷ ἐκ τῆς Αἰγίνης».
 2223. «Περὶ σχολείου ἱερατικοῦ πρὸς Θεοδώρητον».
 Ἄρχ. «Πρᾶξις καὶ θεωρία ἀδελφαὶ ὑπάρχουσαι δίδυμοι».
 2224. Ἄνευ ἐπιγραφῆς.
 Ἄρχ. «Ἐμελλεν ἄρα ἡ ἀνατολικὴ ἐκκλησία, ἢ ἀπ' ἀρχῆς τοσοῦτους καὶ τοιοῦτους διατρέξασα κινδύνους».
 Ἐν τέλει «Τῇ κγ' Ἰουλίου αὐγῆς ἐν Ἀθήναις».

2225. «Διάθεσις σχολείου δημοτικοῦ τῶν κοινῶν καὶ ἑλληνικῶν γραμμάτων πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα διατὶ δὲν προχωροῦσιν οἱ νέοι εἰς τὰς ἐπιστήμας».

Ἄρχ. «Ὅστις θέλει νὰ δώσῃ σχέδιον τῆς παιδείας τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας».

Ἐν τέλει «αὐτῷ ἐν Αἰγίνῃ».

2226. «Λόγος περὶ εὐταξίας καὶ ἡσυχίας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ».

Ἐν Αἰγίνῃ 1838 Φεβρ. 20 ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα».

Ἄρχ. «Ὅτι ἀνέγνωτε ἐν ταῖς Γραφαῖς ὅτι ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς μου εἰσὶν ἐπιπροσευχῆς; Ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν οἶκον ἐμπορίου».

Πολλὰ ὡς φρονόμησεν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου».

2227. «Λόγος περὶ πίστεως καὶ δικαιοσύνης».

Ἄρχ. Πίστις χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστὶ. Ἔργα χωρὶς τῆς πίστεως νεκρά ἐστὶ.

Ἦτόν ποτε καιρὸς, καθ' ὃν μήτε οὐρανὸς ὑπῆρχε, μήτε γῆ, μήτε θάλασσα».

«1838 φεβρ. 17 ἐν Αἰγίνῃ».

2228. «Λόγος κατὰ τῶν παθῶν».

«1838 Μαρτίου 6 ἐν Αἰγίνῃ».

Ἄρχ. «Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως».

Ὁ Θεός, ὁπόταν ἐδημιούργησε τὸν μέγαν καὶ ὑπερβαλόμενον τοῦτον κόσμον συνεδημιούργησε καὶ τὰ ζῶα».

2229. «Περὶ τοῦ δεῖν ἀκαλύπτους προσεῦχεσθαι κεφαλαῖς».

«1838 Μαρτίου 17»

Ἄρχ. «Ἄνηρ προσευχόμενος κατὰ κεφαλῆς ἔχων καταισχύει τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν».

Ἐπειδὴ μετὰ τὴν τῶν προπατόρων παράβασιν τῆς τοῦ Θεοῦ ἐντολῆς ἀπεστερήθη ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀπλότητα».

2230. «Λόγος περὶ παιδῶν ἀνατροφῆς».

Ἄρχ. «Δράξασθε παιδείας μήποτε ὀργισθῆ Κύριος».
 «Διάφορον πάρα πολὺ τῶν ἄλλων ζῶων ἐπλασε τὸν ἄνθρωπον ὁ φιλόανθρωπος Θεός».

Τῇ κ' Μαρτίου 1838

ἐν Αἰγίνῃ».

2231. «Ἐπιφώνημα ἐν τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως τῇ 22 Μαΐου 1838».

Ἄρχ. «Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλεὺς ἐνεκεν ἀληθείας, πραότητος καὶ δικαιοσύνης».

Τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ; Τί πρᾶγμα εἶναι εἰς τὸν κόσμον αὐτόν».

2232. Ἐπιστολαὶ πρὸς διάφορους περιεχόμεναι ἐν 13 τετραδίοις, φέρουσιν ἀρίθμῳ διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (Α—ΙΔ).

2233. «Παναγιώτατε Δέσποτα, σεβάσμοι γέροντες, καὶ ἱεράρχαι καὶ ἅπαν τὸ εὐγενὲς καὶ φιλογενὲς κοινὸν τὴν προσήκουσαν ἀπονέμω προσκύνησιν».

Ἄρχ. «Ἐν παντὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐκ Θεοῦ τε ἀρκτέον καὶ εἰς Θεὸν ἀναπαυτέον».

Ἐν τέλει «Τέκνον ἐλάχιστον καὶ εὐπειθέστατον

Νεόφυτος Δούκας.

αὐτῷ τῇ ε' Αὐγούστου

ἐν τῇ Αἰγίνῃ¹.

2234. «Διάθεσις σχολείου ἑλληνικοῦ».

Ἄρχ. «Περὶ διαθέσεως τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ὁμιλοῦσι πολλοί, εὐδοκίμοι δ' ὀλίγοι»

2235. «Λόγος πρὸς τοὺς βουλευτὰς καὶ γερο-σιαστὰς ὑπὲρ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νομοσχεδίου ὑπὸ Νεοφύτου Δούκα». Ἐντυπον μετὰ σημειωμάτων χειρογράφων καὶ διορθώσεων. Πρόκειται περὶ τῆς διὰ τύπου ἐκδόσεως τοῦ λόγου τοῦ ἀριθμοῦ 2224.

Ταῦτα τὰ ἐν τῷ πολυτίμῳ τούτῳ φαικέλῳ σωζόμενα ἔργα τοῦ Νεοφύτου Δούκα, τῶν ἀνεκδότων ἐκ τῶν ὀπιοῦν εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν καθίστατο δυνατὴ ἡ ἐκδοσις.

K. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΗΣ

1. Πρόκειται περὶ ἀντιγράφου τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 2222 γράμματός.

Η ΦΙΛΙΑ ΓΕΝΙΚΩΣ
ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΦΩΤΙΟΝ
ΥΠΟ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΜΠΟΝΗ [6]

Τί δὲ εἶναι αἱ πολλαὶ καὶ ἐμφαντικαὶ παροτρύνσεις τῶν ἱερῶν ἀποστόλων πρὸς τοὺς πρώτους χριστιανοὺς εἰς ἀμειβαίαν ἐμπιστοσύνην καὶ τιμὴν, εἰς τὸ ἀγαθὸν πράττειν καὶ χριστιανικῶς πολιτεῦσθαι ἢ ἡ ὑψίστη, ἢ εὐγενεστάτη καὶ θειοτάτη ἐκφάνσις τοῦ ὠραιστάτου αἰσθήματος, ὅπερ χαρακτηρίζομεν διὰ τῆς λέξεως «φιλία» ἢ, ἐν χριστιανικῇ ἐννοίᾳ, «ἀγάπη»; Τί ἄλλο δ' ὑπῆρξαν αἱ τῶν ἀποστόλων ὑποδείξεις πρὸς τὰς κατὰ τόπους ἐκκλησίας πρὸς ἔλεγχον τῶν ἐκτροπομένων ἢ ἐκδηλῶς φιλικῆς προσκλίσεως ἀποδείξεις; Μάλιστα αἱ ἠθικαὶ αὗται παραινέσεις καὶ συμβουλαὶ καὶ οἱ ἔλεγχοι, οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ἐπιπλήξεις καὶ τιμωρίαι, ἵνα ἔχωσι τὴν ἐπιθυμητὴν τῆς διορθώσεως ἐπιτυχίαν, ἔδει γὰρ γίνωνται ἐν στενωτέραις καὶ ἐμπιστευτικωτέραις φιλικαῖς συνδέσεσιν. Οἱ δὲ δεσμοὶ οὗτοι προϋποθέτουσιν ἐγγυτέραν τιὰ γνώσιν τῶν ψυχικῶν τοῦ ἄλλου διαθέσεων, μίαν συνειδητὴν ἀμειβαίαν ἐμπιστοσύνην, μίαν κοινότητα διαφερόντων καὶ κοσμοθεωριῶν, κατὰ τὸ εὐγενέστερον καὶ θειότερον, πρὸς ὃ ἀπαξάπαντες κατέτινον καὶ ὅπερ ἀπετέλει, οὕτως εἰπεῖν, τὸν σκοπὸν καὶ τὸ τέλος τῶν εὐγενῶν ἐκάστοτε ἐπιδιώξεων. Ἡ κοινότης δ' αὕτη τῶν ἐσωτάτων πόθων καὶ τάσεων χαρακτηρίζει ἀκριβῶς τοὺς πρώτους χριστιανοὺς ὡς κατ' ἐξοχὴν φίλους—ἐν χριστιανικῇ ἐννοίᾳ «ἀδελφοὺς», διὸ καὶ ἐν ταῖς πρὸς ἀλλήλους σχέσεσι καὶ ἀναφοραῖς ἐξετιμῶντο οὗτοι ὡς κατ' ἐξοχὴν φίλοι—ἀδελφοί. Θαυμασία εἶναι ἡ περιγραφή, ἣν δίδει ὁ Λουκάς ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων περὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς καθόλου τῶν πρώτων χριστιανῶν πολιτείας. Διαφαίνεται ἐκεῖ ὁ ἰδιαίτερος καὶ στενωτάτος μεταξὺ τῶν φιλικῶς δεσμός, ὃς συνήρμοζε τοὺς πρώτους χριστιανοὺς εἰς «μίαν ψυχὴν καὶ μίαν καρδίαν»¹. Μετὰ θαυμαστοῦ ζήλου ἐκράτουν τὰς τε προσφορικὰς καὶ τὰς

γραπτὰς τῶν ἀποστόλων ὑποθήκας, προσήρχοντο ἐν ἀφροσύνῃ καὶ ἀπολύτῃ ἀγάπῃ εἰς τὰς κοινὰς «ἀγάπας» καὶ τὴν κοινὴν προσευχὴν, διέθετον οἱ πάντες τὰ πάντα ὑπὲρ πάντων καὶ οἱ πάντες εἶχον ἅπαντα κοινά, διεμοίραζον δὲ τὰ ἀγαθὰ «καθ' ἕνα ἂν τις χρεῖαν εἶχεν»¹. Ὁ δεσμὸς οὗτος, ὃ ἐν τοῖς πρώτοις χριστιανοῖς πραγματοποιηθεὶς, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς τὸ ἀκρον ἄκρον τῆς ἀξιολογικῆς ἐκδηλώσεως τοῦ συναίσθηματος τῆς φιλίας, ἡγιασμένος μάλιστα διὰ τῆς θείας τοῦ Ναζωραίου θρησκείας. Ἄλλ' ὅσοι διεδίδετο τὸ χριστιανικὸν κήρυγμα, ἐπὶ τοσοῦτω ἠδρόνετο καὶ ἐξηπλοῦτο ἢ ἐν τῷ κόσμῳ περιοχὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ τοσοῦτω ἐπομένως ἐπληθύνοντο τὰ μέλη αὐτῆς. Ἄλλ' ἐπὶ τοσοῦτω ἀντιθέτως καὶ ἡ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν ἐμπιστοσύνη περιορίζετο καὶ ἐσμηκρόνετο καὶ ὁ ἀμειβαιὸς τούτων φιλικὸς δεσμὸς ἠμιδρόνετο καὶ ἐψύχετο. Ὑψίστης ἐν τούτοις ἀξίας καὶ σημασίας εἶναι διὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἐδαγγελίου καθόλου ὅτι, ἔστω καὶ ἀπαξ, ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμφανίσεως, οὕτως ἐγένετο.

Ἡ θρησκεία λοιπὸν τοῦ Ἰησοῦ ἐμπερικλείει ἐν ἑαυτῇ τὴν ἰδέαν τῆς φιλίας, προάγει ταύτην, ἐξευγενίζει καὶ τοῦτ' αὐτὸ θεοποιεῖ διὰ τῆς προσεπιθέσεως τοῦ θρησκευτικοῦ ἐπ' αὐτῆς χαρακτήρος—«ἐν Χριστῷ»—. ἐκτείνει καὶ εὐρύνει τὴν ἐννοιαν καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς, ζωοποιεῖ ταύτην διὰ τῶν ὧν προσφέρει αὐτῇ ζωντανῶν παραδειγμάτων καὶ θεμελιῶτ' οὕτως ἐν ἰδιαίτερον, οὕτως εἰπεῖν, εἶδος φιλίας—ἀγάπης ἐν Χριστῷ, ἐξ οὗ ἐκπορεύεται καὶ τὴν δύναμιν λαμβάνει, ἐν ᾧ ζῆ καὶ κινεῖται καὶ ἐνεργεῖ καὶ πρὸς ὄν, ὡς πρὸς τέλος καὶ σκοπὸν ἀπώτερον κατατείνει καὶ διευθύνεται.

Παρὰ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσι δὲν εὐρίσκομεν ἀφθονον ὕλικόν, τὸ θέμα ἡμῶν εἰδικῶς ἀφορῶν. Κ λ ἡ μ η ς ὁ Ἀ λ ε ξ α ν δ ρ ε ὺ ς ἐκφράζει γνώμας τινας περὶ φιλίας, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα παραλαμβάνει ἐκ τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων. Ὁ Κ λ ἡ μ η ς διακρίνει τρία εἶδη φιλίας: Τὴν πρώτην ὀνομάζει «ἀρίστην» αὕτη δ' εἶναι ἢ ἐκ τῆς ἀρετῆς ἐκπηγάζουσα καὶ ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ διὰ τῆς ἀρετῆς τελειομένη. Τὴν δευτέραν καλεῖ «μεσαίαν» καὶ αὕτη εἶναι ἢ ἐξ εὐγνωμοσύνης ἀπορρέουσα, ἣν καὶ χρῆσιμον θεωρεῖ. Τέλος δὲ τὴν τρίτην ὀνομάζει «συνήθη». Ἀναφέρει ἐπίσης τὰς γνώμας ἐνίων φιλοσόφων περὶ φιλίας, ἰδιαίτερος δὲ ἐπαινεῖ τὸν πυθαγόρειον φιλόσοφον Ἰπ π ὀ δ α μ ο ν, ὡς ἀρίστως χαρακτηρίσαντα τὸ τῆς φιλίας συναίσθημα².

1. Αὐτόθι.

2. Ὁ Ἰπ π ὀ δ α μ ο ς διακρίνει τὴν φιλίαν α) εἰς τὴν ἀμέσως ἐκ τῶν θεῶν προερχομένην, β) τὴν ἐκ τῆς συμπαιθεῖας τῶν ἀνθρώπων προσκλίσεως γεννωμένην καὶ γ) εἰς τὴν ἐκ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς καὶ ἀπολύσεως ὁρμωμένην, ἐξ οὗ καὶ «ἀπολαυστικὴν» ἐκάλει ταύτην. Τὴν πρώτην ὀνόμαζε φιλίαν τοῦ φιλοσόφου, τὴν δευτέραν φιλίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν τρίτην φιλίαν τοῦ ζῴου. Ὅρα Κ λ ἡ μ η ς. Ἀ λ ε ξ., Στρωμ. παρὰ Migne, P. G. 8, 104b: «καὶ μοι δοκεῖ παγκάλως Ἰπ π ὀ δ α μ ο ς ὁ Πυθαγόρειος γράφειν τὰς φιλίας: Ἄ μὲν ἐξ ἐπι...

1. Π ρ ᾱ ξ. 4,32—36.

Οἱ μετὰ ταῦτα Πατέρες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς παρεπιπτόντως μόνον ἐκφράζονται περὶ φιλίας, πάντοτε δὲ δρῶντες ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς χαρακτηρισμῶν τῶν θύραθεν φιλοσόφων. Ὡς π. χ. ὁ Χρυσόστομος διακρίνει «κοσμικήν» ἢ «διωτικήν» φιλίαν, «φυσικήν» καὶ «πνευματικήν»¹. Ὁ ἱερός Ἀύγουστινός ἐμιλεῖ περὶ ὑψηλότερας τινὸς φιλίας². Ὁ δὲ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς μετ' ἰδιαιτέρας εὐχαριστήσεως ἀναμνησθεταί τῆς μετὰ τοῦ Μ Βασιλείου ἀναστροφῆς καὶ φιλίας αὐτοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν ἐν Ἀθήναις σπουδῶν των. Ὁ πρὸς τὸν Μ Βασίλειον ἐπιτάφιος αὐτοῦ λόγος, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ συγκινητικωτάτη ἀληθοῦς καὶ γνησίου φίλου ἐκφρασίς συμπαθείας καὶ ἀγάπης καὶ εὐγενέστατος τοῦ φιλικῆς ἀμφοτέρων δεσμοῦ ὕμνος³.

Τὴν ἀνωτέρω σύντομον ἱστορικὴν ἐπὶ τῆς ἐννοίας καὶ ἀξιολογίας τοῦ συναισθήματος τῆς φιλίας ἐκθεσιν ἐθεωρήσαμεν ἀναγκαίαν ὡς συμπάλλουσαν εἰς τὴν πληρεστέραν τοῦ κυρίως σκοποῦ τῆς προκειμένης μελέτης κατανόησιν ἥτοι εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀρετῶν, αἵτινες δέον νὰ κοσμήσιν τὸν γνήσιον καὶ ἐλικρινῆ φίλον. Ἐπὶ τῇ θάσει δ' ἀκριβῶς τῶν περὶ φιλίας συμπερασμάτων τούτων πειρώμεθα ἐν τοῖς ἀκολουθοῦσι ν' ἀποδείξωμεν ὅτι καὶ ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης Φώτιος, ὁ ὑπόδειγμα ἑαυτὸν καταστήσας διὰ τοὺς ἐξέχους φιλικούς δεσμούς, οὓς συνῆψεν, ὁ πολλούς καὶ ἐκλεκτοὺς περὶ ἑαυτὸν συγκεντρώσας φίλους, μετὰ φανατισμοῦ καὶ μέχρις αὐτοθυσίας αὐτὸν ἀγαπώντας, διὰ νὰ δειχθῇ τοιοῦτος φίλος, ὥστε μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀπορίας ἅμα νὰ ἐπαινῆται καὶ παρ' αὐτῶν τῶν ἐχθρῶν του διὰ τοῦτο, δὲν εἶναι δύνατον ἢ νὰ ὑπῆρξεν ἰδιαιτέρα προσωπικότης, δι' ἐξέχων καὶ σπανίων ἀρετῶν πεπρωτισμένη.

(Συνεχίζεται)

στάμας θεῶν· ἃ δ' ἐκ παροχῆς ἀνθρώπων, ἃ δ' ἐξ ἀδονῆς ζῶν. Οὐκοῦν ἢ μὲν τις ἐστὶ φιλοσόφου φιλία, ἢ δὲ ἀνθρώπου, ἢ δὲ ζῴου». Πρὸς αὐτὸ καὶ τὸ χωρίον: «τρίττῃ δὲ εἶδη φιλίας διδασκόμεθα· καὶ τούτων τὸ μὲν πρῶτον καὶ ἀριστον τὸ κατ' ἀρετὴν· σταθρὰ γὰρ ἢ ἐκ λόγου ἀγάπῃ· τὸ δὲ δεύτερον καὶ μέσον κατ' ἀμοιβὴν· κοινωνικὸν δὲ τοῦτο καὶ μεταδοτικὸν καὶ βιωφελές· κοινὴ γὰρ ἢ ἐκ χάριτος φιλία· τὸ δὲ ὑστατον καὶ τρίτον, ἡμεῖς μὲν τὸ ἐκ συνηθείας φάμεν, οἱ δὲ τὸ καθ' ἡδονὴν τρεπτόν καὶ μεταβλητόν».

1. Ὁμιλ. εἰς τὴν πρὸς Κολοσ. ἐπιστ., παρὰ Migne P. G. 62, 302 ε.

2. Παρὰ Α. Otto, ἐνθ' ἀνωτ., ὅστις ἐν λέξει amicitia παρέχει καὶ ἑτέρας τινὰς παραπομπὰς καὶ εἰς ἄλλους Λατινοὺς ἐκκλησιαστικοὺς συγγραφεῖς.

3. Migne P. G. 36, 517 ε.

ΠΕΡΙ ΤΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΟΞΦΟΡΔΗΣ ΚΑΙ ΕΔΙΜΒΟΥΡΓΟΥ

Α'.

Ἡ Ὀλόκληρος σχεδὸν ὁ παγκόσμιος θρησκευτικὸς ἀλλὰ καὶ ὁ ἄλλος τύπος ἡσχολήθη περὶ τὰ δύο ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ Ἐδιμβούργῳ συγκληθέντα κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα μεγάλα χριστιανικά συνέδρια, τῶν ὁποίων ὁ κύριος σκοπὸς ὑπῆρξεν ἢ ἐξέτασις τοῦ κατὰ πόσον θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτευχθῇ μία οἰκουμενικὴ ἐνότης ἠθικὴ καὶ δογματικὴ τοῦ ἀπὸ τοσοῦτων αἰῶνων διεσπασμένου Χριστιανισμοῦ, ἐνότης καὶ πάντοτε μὲν εὐκαταίᾳ ὡς θεμελιώδης χριστιανικὴ δεοντολογία, ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἐν ὧσιν», μάλιστα δὲ σήμερον, ὅτε ἡ τόσον πρωτοφανῶς ἐξημμένη ἀντιχριστιανικὴ μετὰ ἀπαιτεῖ ἐναντι αὐτῆς ἐνιαῖον τὸ χριστιανικὸν μέτωπον. Τῶν συνεδρίων τούτων δὲν μετέσχεν, ὡς καὶ ἄλλοτε, ἡ παπικὴ Ἐκκλησία, ὡς ἐκ τούτου δὲ ταῦτα δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς συσκέψεις τοῦ οἰκουμενικοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἰς τὰς περὶ τῶν συνεδρίων τούτων γενικὰς τοῦ τύπου κρίσεις ἀνεγνωρίσθη ὡς πραγματικὴ ἢ ἀνάγκη τῆς προσπαθείας νὰ ἐπιτευχθῇ ἢ χριστιανικὴ ἐνότης. Αἱ ὀλιστικαὶ τάσεις τῆς ἐποχῆς, ἢ μεταξὺ τῶν μαζῶν προπαγάνδα πρὸς ἀπομάκρυνσίν των ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἠθικῆς, ἢ παρακμὴ τῆς φιλοσοφίας μὲ τὴν πρὸς τὸν ὑποκειμενισμὸν τάσιν τῆς, ἰδίως δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ ἀπειλὴ καὶ ἢ τὰς πρὸς κατεύθυνσιν τῆς ἐμφύτου θρησκευτικῆς ροπῆς τῶν λαῶν εἰς ἀποδοχὴν πολιτικῶν θεωριῶν ἀναγομένων εἰς θρησκευτικὰς δοξασίας, πάντα ταῦτα δημιουργοῦν μίαν ἐντονον θρησκευτικὴν κρίσιν, ἀπέναντι τῆς ὁποίας ἢ χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ συνόλω τῆς δὲν δύναται νὰ ἴσταται ἀδιάφορος.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁμολογεῖται πανταχόθεν αἰσθητὴ ἢ ἀνάγκη αὕτη τῆς ἐνιαίας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐμφανίσεως, ἐξ ἄλλου ἐν τῷ τύπῳ ἐσημειώθη ὅτι αἱ πρὸς ἐπιτεῦξιν αὐτῆς συγκληθεῖσαι συνδιασκέψεις ἐχειρίσθησαν τὰ σχετικὰ θέματα μᾶλλον ἀκαδημαϊκῶς, ἐνῶ δὲ ταῦτα ἦσαν τόσον σπουδαία, προὐκάλεσαν μὲν βραθὺ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν θεολογικῶν κύκλων, συνήνησαν ὅμως ψυχρὰν ἀδιαφορίαν ἐκ μέρους τοῦ πολλοῦ κοινού. Ἐκ τῶν γενομένων συζητήσεων ἢ κοινὴ γνώμη κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι, ἐὰν ἢ χριστιανικὴ ἐνότης πρόκειται νὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς θεολογικῆς ὁμοφωνίας, θὰ ἀργήσῃ πολὺ νὰ πραγματοποιηθῇ, διότι «δικαίως ἢ ἀδίκως—ὡς λέγει ὁ «Spectator»—τὰς πράξεις τῆς ἐνώσεως θεωρεῖ ὡς πολὺ σπουδαιότερας ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰς περὶ αὐτῆς διαμαρτυρίας· ὅταν ὁ κόσμος βλέπῃ τὰς τελευταίας μὴ ἀποφροσύνας πρακτικὰ ἀποτελέσματα, τείνει νὰ χάσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δι' ὀλόκληρον τὴν κίνησιν». Παρὰ ταῦτα ἀναγνωρίζεται ὅτι ἐν τοῦλάχιστον πρῶγμα ἔγεινε διὰ τῶν συνελεύσεων τούτων γενικῶς καταληπτόν, ὅτι πάντες οἱ φέροντες τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ συνδέονται πρὸς ἀλλήλους διὰ πραγματικοῦ ἐνωτικοῦ δεσμοῦ καὶ ὅτι ἢ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία διαφέρει ριζικῶς τῶν λοιπῶν. Ἐντεῦθεν ὅτι ὁ κοινὸς χριστια-

νός επιθυμεί τὰ γνωρίζῃ εἶνε ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἢ ἤδη ὑφισταμένη ἐνότης αὕτη δὲν ἀναγνωρίζεται, δὲν ὁμολογεῖται καὶ δὲν βιοῦται, δὲν διαδιδόχεται ἐν τῇ ζωῇ κατὰ τρόπον φανερώτερον καὶ μᾶλλον ἀπροκάλυπτον. Ἐὰν ὅλοι εἴμεθα συλλήβδην χριστιανοί, διατὶ νὰ μὴ ζῶμεν καὶ πραγματοποιῶμεν τὴν κλήσιν μας, διατὶ νὰ διασπῶμεν τὰς δυνάμεις μας ἔναντι ἐνὸς ἐχθροῦ ὁσημέραι ἰσχυροτέρου καθισταμένου. Οἱ χριστιανοὶ κατὰ τεκμήριον λέγονται ἀγαπῶντες ἀλλήλους· διατὶ λοιπὸν νὰ μὴ ἀγαπῶνται, νὰ μὴ δεικνύουν ἐν τῇ πραγματικότητι τὴν ἀμοιβαίαν τῶν ταύτην ἀγάπην; Ἡ ἁμαρτία τοῦ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν σχίσματος δὲν βαρύνει τὴν συνειδήσιν πολλῶν σημαντικῶν χριστιανῶν, ὅ,τι δὲ ἀνητυχεῖ τούτους εἶνε ἢ ἔλλειψις κοινῆς συμπαθείας μεταξὺ τῶν μελῶν τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν καὶ ἢ διάθεσις τῶν νὰ θέτουν τὰς ἀξιώσεις καὶ τὰ συμφέροντα τῆς ἰδικῆς τῶν ἐκκλησίας ὑπὲρ τὰ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τούτοις, ἦτοι παρὰ τὴν συνείδησιν τοῦ κοινοῦ μεταξὺ τῶν χριστιανῶν δεσμοῦ καὶ τῆς ἀντιθέσεως τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας πρὸς τὸν μὴ χριστιανικὸν κόσμον, ἢ ἐνότης αὕτη δὲν ἐκφράζεται εἰς ἕνα συμπεριληπτικὸν χριστιανικὸν Ὄργανισμὸν, ἢ εὐθύνῃ δὲ τοῦ πράγματος ἐπιρρίπτεται εἰς τὴν στάσιν ἐκείνων, «οἵτινες κατὰ παράδοξον εἰρωνεῖαν ἀποκαλοῦσιν ἑαυτοὺς καθολικούς». Ἐξάγεται δὴλα δὴ τὸ γεγονός ὅτι ἢ ῥωμαϊκὴ Ἐκκλησία τηρεῖ ἑαυτὴν αὐστηρῶς μακρὰν πάσης ἐνωτικῆς κινήσεως, δεχομένη ὅπως ἀναγνωρίζῃ καὶ συνεργάζεται μόνον μετὰ τῶν ἀναγνωριζόντων τὴν αὐθεντίαν τῆς καὶ ἐννοοῦσαν τὴν ἔνωσιν μόνον ὑπὸ τὸν ὄρον τῆς ἀποδοχῆς τῶν ἰδικῶν τῆς ἀξιώσεων.

Καίτοι, λοιπὸν κοινῶς ὁμολογεῖται ὅτι μακρὸς ἀπόκειται ὁ δρόμος ὁ ἄγων πρὸς τὴν ἔνωσιν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, μέγα κέδος τῶν τοιούτων χριστιανικῶν συγκεντρώσεων θεωρεῖται τὸ γεγονός ὅτι ἄνθρωποι, τόσον βαθῶς χωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων εἰς ζήτημα μεγάλης σπουδαιότητος, δύνανται νὰ συναντῶνται ἐπὶ τὸ αὐτό, νὰ συζητῶσι τὰς διαφορὰς τῶν καὶ νὰ ἐπιζητῶσι νὰ εὕρωσι κοινὴν τινα βάσιν συνεννοήσεως. Δημιουργεῖται οὕτω νέα ἀτμόσφαιρα συμπαθείας καὶ ἀμοιβαίας κατανόσεως πλήρης ἐλπίδος διὰ τὸ μέλλον.

Τὰ διὰ τῶν ἐν λόγῳ χριστιανικῶν συνδιασκέψεων ἐπιτεύγματα συνοψίζονται ὑπὸ τῆς «Living Church» ὡς ἑξῆς: α) ἢ μὴ ῥωμαϊκὴ χριστιανωσύνη ἀπέδειξε τὴν θέλησιν τῆς νὰ παρουσιάσῃ ἐν ἡνωμένον χριστιανικὸν μέτωπον εἰς τὸν κόσμον· β) ἢ μὴ ῥωμαϊκὴ χριστιανωσύνη διεκλήρουσε τὴν ἀντίθεσιν τῆς πρὸς τοὺς φιλετικούς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ κοινῶν φραγμοῦς· γ) ἢ μὴ καθολικὴ χριστιανωσύνη κατεδίκασε τὸν πόλεμον ὡς μέσον παγκοσμίας πολιτικῆς· δ) ἢ μὴ καθολικὴ χριστιανωσύνη διεδήλωσε τὴν εὐθύνῃ τῆς ὡς πρὸς τὴν ρύθμισιν τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς θείας βουλήσεως· ε) ἢ μὴ καθολικὴ χριστιανωσύνη ἤξιώσεν ἐλευθερίαν ἐκπαιδεύσεως καὶ ἰσότητά ἐκπαιδευτικῆς εὐκαιρίας· στ) ἢ μὴ καθολικὴ χριστιανωσύνη ἀπέρριψε τὴν ἀξίωσιν τῆς ὑπεροχῆς τοῦ Κράτους ὑπὲρ τὴν Ἐκκλησίαν.

Περὶ τὰ συνέδρια ταῦτα ἡσχολήθη διὰ μακρῶν καὶ ὁ καθολικὸς τύπος, ἰδιαίτερος ἐν διατρίψας εἰς λόγους τῆς ἀποχῆς τῆς ῥωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, ὡς θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἑφεξῆς.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐπὶ τῶν καὶ εἰς τὴν κρίσιν τῶν ὀρθοδόξων ὑποβληθέντων τεσσάρων ψηφισμάτων τῆς ἐν Ἐδιμβούργῳ συγκληθείσης συνδιασκέψεως τῆς παγκοσμίου Ὄργανώσεως «Πίστις καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησις» (Faith and Order), ἅτινα εἶχον παρασκευασθῆ ὑπὸ τῶν ἰσαριθμῶν τμημάτων τῆς συνελεύσεως, ἢ ἐν αὐτῇ ἀντιπροσωπεύσασα τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὁμᾶς τῶν ὀρθοδόξων ἀνεκοίνωσε διὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ τὴν ἀκόλουθον ἐπίσημον δήλωσιν, ἀναγνωσθεῖσαν μὲν ἀγγλιστί, αὐθημερὸν δὲ μεταφρασθεῖσαν εἰς τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν γαλλικὴν:

Ἐχω τὴν τιμὴν ἐν ὀνόματι τῶν ἐνταῦθα παρόντων ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων νὰ προβῶ εἰς τὴν ἑξῆς δήλωσιν.

1. Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, οἱ ἐκλεγέντες ὑπὸ τῶν οἰκείων αὐτοκεφάλων ἐκκλησιῶν, ἵνα μετὰσχῶσι τοῦ Β' παγκοσμίου συνεδρίου «Πίστεως καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως» ἐκφράζουσι πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν ἑαυτῶν ἱκανοποίησιν καὶ χαρὰν διὰ τὴν ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ συνάντησιν τῶν μεθ' ὑμῶν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, τῶν ἀντιπροσωπευόντων τὰς ἄλλας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπροσωπεύονται ἐν τῷ συνεδρίῳ τούτῳ διὰ μικροῦ σχετικῶς ἀριθμοῦ. Τοῦτο ὁμῶς ἀποδοτέον οὐ μόνον εἰς τὴν γεωγραφικὴν ἀπομάκρυνσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δεινὴν θέσιν, ἐν ἣ διατελοῦσι τινες τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν καὶ πρὸ παντὸς ἢ μαρτυρικὴ ἢ ὁμοεικὴ ἐκκλησία. Παρὰ ταῦτα, οἱ ὀρθόδοξοι οὐ μόνον συμμετέσχον ζωηρῶς τῶν συζητήσεων τῆς γενικῆς συνελεύσεως καὶ τῶν τμημάτων, ἀλλ' ἔλαβον ἐνεργὸν μέρος καὶ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τοῦ παρόντος συνεδρίου.

Ἀναγνωρίζομεν εὐγνωμόνας, ὅτι πάσης ἐπιθυμητῆς ἐτύχουεν εὐκαιρίας, ἵνα ἐκφράσωμεν τὰς θρησκευτικὰς ἡμῶν πεποιθήσεις εἴτε διὰ διασαφήσεων εἴτε διὰ συζητήσεων. Οὐχ ἦτρον ὁμῶς παρακαλοῦμεν ὅπως συγχωρήσητε ἡμῖν, ἵνα ἐν πάσῃ εἰλικρινεῖᾳ δηλώσωμεν, ὅτι ἐνίοτε, ἢ μᾶλλον πολὺ συχνά, ἢ μορφῇ τῶν τελικῶν διατυπώσεων τῶν ψηφισμάτων δὲν ἀνταπεκρίνεται εἰς τὰς ἡμετέρας ἀντιλήψεις. Γενικότητες καὶ χρήσις γλώσσης κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτρον ἀφηρημένως δὲν ἱκανοποιοῦσιν ἡμᾶς τοὺς ὀρθοδόξους.

Πεποίθαμεν, ὅτι καλύτερον ὑπηρετεῖται ἢ ἀλήθεια, ὅταν ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς συζητήσεσι σαφῶς ἐκτίθενται αἱ διαφοραὶ καὶ ὅτι μεγάλη εἶναι ἢ ἀξία τῆς ἐπὶ τοιαύτης βάσεως διαπιστουμένης συμφωνίας.

2. Ἐπιμελής μελέτη τῶν ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ συνεδρίου τεθειμένων ψηφισμάτων ἀποδεικνύει, ὅτι ταῦτα ἐκφράζουσι θεμελιώδη τινα ἐπὶ πολλῶν σπουδαίων σημείων συμφωνίαν μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῶν χριστιανῶν ἀδελφῶν ἡμῶν. Ἐξ ἄλλου ὁμῶς περιέχουσι ταῦτα

σειράν ὅλην δηλώσεων, ἐν αἷς ὑφίστανται διαφοραὶ τηλικαύτης σπουδαιότητος, ὥστε ἐκρίναμεν ἐπάναγκες νὰ διατυπώσωμεν ἐν σειρά βραχειῶν παρατηρήσεων τὴν ὀρθόδοξον ἐκδοχὴν ὡς πρὸς τὰ σημεῖα ταῦτα. Νῦν δὲ ἐρχομαι νὰ ἐκθέσω πρὸς ὑμᾶς οὐσιώδη τινὰ ἐπὶ μέρους σημεῖα, ἐν οἷς ταῦτα ἀπομακρύνονται ὅλος ἰδιαιτέρως ἀπὸ τῆς ὀρθοδόξου θέσεως.

Ἐν τῷ Α΄ ψήφισματι, τῷ περὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπετεύχθη κατ' ἀρχὴν συμφωνία ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς χάριτος καὶ ἐπὶ τοῦ ὅτι αὕτη εἶναι θεμελιώδους σημασίας διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν. Ἐν τῷ ὅμως συμφωνοῦμεν γενικῶς πρὸς τὸ ψήφισμα τοῦτο, ἐν τούτοις ἐπιστῶμεν τὴν ἡμετέραν προσοχὴν εἰς τὸν ὅρον « *συνεργία* » (Cooperation). Διὰ τοῦ ὅρου τούτου ἐκφράζει ἡ πατερικὴ θεολογία τὴν ἐνεργὸν τῆς ἀνθρωπίνης βουλήσεως συμμετοχὴν ἐν τῇ ἐπιτεύξει τοῦ ἁγιασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἐπεθυμοῦμεν ἐν τῷ ψήφισματι νὰ ἐχρησιμοποιεῖτο ὁ ἐν λόγῳ ὅρος.

Τὸ Β΄ ψήφισμα παρέχει ἱκανοποιητικὴν ὁμοφωνίαν ὡς πρὸς τὸν ἀποκαλυπτικὸν χαρακτήρα τῶν ἁγίων Γραφῶν. Ἡ δὲ ὀρθόδοξος διδασκαλία περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς Παραδόσεως διευκρινιστικῶς σηματοῦται ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐκδοχῶν τῆς καὶ ἀλλαγῆς ὑποστηρικτικῆς θέσει. Ἐξ ἄλλου ὅμως ἐν τῷ β΄ τμήματι τοῦ ψηφίσματος τούτου ὑπάρχουσι μερικὰ πολὺ σπουδαῖα σημεῖα, πρὸς ἃ δὲν δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν. Θεωροῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ οὐχὶ τὸν « *λόγον* » (δηλ. τὸν τε γραπτὸν καὶ τὸν προφορικὸν) ὡς τὸ πρῶτιστον διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν. Αἱ Γραφαὶ παρεδόθησαν ἡμῖν διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι δῶρα τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτὴν καὶ μέσα τῆς χάριτος, ὧν χρῆζει αὕτη ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας. Ἐπειτα ὀφείλομεν ἐν σχέσει πρὸς τὴν συζήτησιν περὶ τῆς « *ἰσοστάσεως* » Ἐκκλησίας νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία πιστεύει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῇ βάσει οὐσιώδους αὐτῆς γνωρίσεως ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι ὁρατὴ καὶ ὅτι μία μόνον Ἐκκλησία ὁρατὴ ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

Ἐν τῷ Γ΄ ψήφισματι ἡ ἔκτασις τῆς ὁμοφωνίας εἶναι πολὺ μικροτέρα ἢ ἐν τοῖς ἄλλοις ψηφίσμασι. Τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων τοῦ τμήματος γενομένων παρατηρήσεων. Ἡ διαφωνία ἐν σημείοις θεμελιώδους σπουδαιότητος εἶναι πρόδηλος π. χ. ὡς πρὸς τὴν φύσιν τῆς ἱερωσύνης καὶ τῆς χειροτονίας, τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μυστηρίων, τοῦ προβλήματος περὶ τοῦ κύρους αὐτῶν καὶ, τέλος, ὡς πρὸς τινὰ σημεῖα τῆς διδασκαλίας περὶ Βαπτίσματος καὶ Θείας Ἐνδυασιῶσεως, ἀνα ὡς μοναδικὰ μυστήρια ἠξιώθησαν διεξοδικῆς ἐξετάσεως. Ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον ἐνταῦθα νὰ εἰσελθῶμεν εἰς λεπτομερείας, ἀρκούμεθα νὰ τονίσωμεν μόνον τὴν μεγάλην σπουδαιότητα, ἣν ἐξ ὑπαρχῆς ἀποδίδει ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὸ μυστήριον τῆς ἱερωσύνης, τοσοῦτο μᾶλλον καθ' ὅσον, κατὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀντίληψιν ἡ ἔγκυρος τέλεισι πάντων τῶν ἄλλων μυστηρίων (ἐξαιρέσει μόνον τοῦ Βαπτίσματος) ἐξαργυρᾶται κατ' ἀνάγκην ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ μυστηρίου. Ἐπίσης ἠθέλομεν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὴν ἀντίλη-

ψιν ταύτην τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας συμμερίζονται πάντες οἱ ὀνομάζοντες ἑαυτοὺς καθολικοὺς καὶ ἐμμένοντες εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὰ ἔθιμα τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας.

Μεταβίοντες εἰς τὸ Α΄ ψήφισμα θέλομεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡμεῖς ἐμμένοντες εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ μυστηριακὴ κοινωνία (Intercommunio) πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ ἐπιτέλεσμα γνησίας καὶ πραγματικῆς ἐνώσεως, ἐφ' ὅσον θὰ ἔχη αὕτη ἐπιτευχθῇ διὰ θεμελιώδους συμφωνίας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως. Μυστηριακὴ ἐπικοινωνία δὲν εἶναι δυνατόν νὰ λογισθῇ ὡς μέσον πρὸς ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὸ ἔτερον κατ' ἐξοχὴν σπουδαῖον μέρος τοῦ ἐν λόγῳ ψηφίσματος, δηλ. τὸ περὶ τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων, ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἐν τῇ συζητήσει περὶ τῆς τιμῆς πρὸς τὴν πανάγιον Παρθένον, τὴν Θεοτόκον, καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους ἐγένοντο πολὺτιμα βήματα πρὸς τὰ πρόσω, οὐχ ἥτιον ὅμως παραμένουσιν οὐσιώδεις διαφοραὶ, ἔνεκα τῶν ὁποίων οἱ ὀρθόδοξοι ἠναγκάσθημεν ἐν ἰδίαις σημειώσεσι νὰ σημειώσωμεν τὰς διασταμένας διδασκαλίας ἡμῶν.

4. Ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, οἱ ἐμμένοντες πιστοὶ εἰς τὴν παράδοσιν τῆς παλαιᾶς, τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας τῶν ἐπὶ τὰ οἰκουμηνικῶν συνόδων τῶν 8 πρώτων αἰώνων, ἐμφορούμεθα τῆς πεποιθησεως, ὅτι μόνον ἡ δογματικὴ διδασκαλία τῆς « *ἀρχαίας Ἐκκλησίας* » οἷον εὐρίσκομεν αὐτὴν ἐν ταῖς ἁγίαις Γραφαῖς, ἐν τῷ συμβόλῳ τῆς πίστεως, ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τῶν οἰκουμηνικῶν συνόδων καὶ ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ τῆς ἀδιαίρετου Ἐκκλησίας, θὰ ἠδύνατο νὰ παρασχη ἀσφαλῆ βᾶσιν πρὸς συζήτησιν ἀποτελεσματικὴν καὶ ὀρθὴν ἐπὶ τῶν δογματικῶν καὶ θεολογικῶν προβλημάτων. Ἐπειτα ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι τονίζομεν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἀκριβείας καὶ τοῦ συγκεκριμένου ἐν τῇ διατυπώσει τῆς πίστεως, διότι πεποιθήμεν ὅτι διφορούμενα, περιληπτικὰ καὶ ἀόριστοι διατυπώσεις τῆς πίστεως εἶναι μόνον πενιχρᾶς σπουδαιότητος. Ἀντιθέμεθα εἰς ἀορίστους καὶ ἀφηρημένους ἔρους, οἷον: χρησιμοποιοῦνται, ὅπως ταυτίσωσι πρὸς ἀλλήλας πραγματικῶς διαφόρους ἀντιλήψεις καὶ διδασκαλίας. Ὄθεν ἡμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι θεωροῦμεν ὡς καθῆκον ἡμῶν ἐναντι τῆς τε ἡμετέρας Ἐκκλησίας καὶ τῶν συνειδήσεων ἡμῶν νὰ δηλώσωμεν ἐν πίστῳ σοβαρότητι καὶ ταπεινοφροσύνῃ ὅτι ψηφίσματα ἐν τοιαύτῃ ἀορίστῳ καὶ ἀφηρημένῳ γλώσσῃ ἴσως νὰ ἐξυπηρετῶσι τὴν ἐνωσιν Ἐκκλησιῶν ἐχουσῶν τὰ αὐτὰ οὐσιώδη γνωρίσματα, ἐν τούτοις, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ εὐρυτέρου σκοποῦ, δι' ὃν χρησιμοποιοῦνται, παρεμένονσι ταῦτα ἐν τελῶς ἀνωφελεῖ πρὸ πάντων ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

5. Διὰ τοῦτο οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι ἀναποφεύκτως τοῦ ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων τοῦ ἐν Λωζάνῃ παγκοσμίου συνεδρίου λεχθέντος, ἦτοι ὅτι ἡ τῶν χριστιανῶν καθόλου Ἐκκλησιῶν ἐνωσις θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐπιτευχθῇ, ἐὰν κατ' ἀρχὴν ἐπετυγχάνετο ἡ ἐνωσις τοιούτων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες μεταξὺ τῶν ὁμοιάζουσι κατὰ πολὺ. Κατὰ

τὸν τρόπον τοῦτον θὰ ἠδύνατο νὰ προαχθῆ ἡ βαθμιαία μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγις. Τὰ εὐχάριστα γεγονότα, ἅτινα νῦν εἰς διάφορα τῆς χριστιανισμοῦ τμήματα ἐπετεύχθησαν, ἀφοῦ Ἐκκλησίαι συγγενεῦσαι πρὸς ἀλλήλας ἐπανασυνεδέθησαν ἢ εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς πρὸς ἑνωσιν ἀγούσης ὁδοῦ, ἔτεροι δὲ βαίνουσιν εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλας προσέγγισιν διὰ φιλικῆς ἐπικοινωνίας, πάντα ταῦτα πληροῦσιν ἡμᾶς τῆς ἐλπίδος καὶ ἐνθαρρύνουσιν ἡμᾶς, ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὰς πρὸς μίαν τελειωτικὴν πάντων τῶν χριστιανῶν ἑνωσιν προσπαθείας ἡμῶν.

Ἀδελφοί! Μετὰ τὴν δήλωσιν ταύτην, ἣν ἐποιήσαμεθα ἵνα οὕτω ἱκανοποιήσωμεν τὴν φωνὴν τῆς ἡμετέρας συνειδήσεως, θεωροῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ὑποχρεωμένους πλήρεις χαρᾶς διὰ τινῶν εἰσέτι λέξεων νὰ τονίσωμεν, ὅπως μὲν κέρδος ἀπεκομίσασμεν ἐκ τῆς καθημερινῆς ἐπαφῆς μεθ' ὑμῶν, τῶν ἀντιπροσώπων ἑτέρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Ὁμολοῦμεν μεθ' ὑμῶν τὸν κατατεμαχισμὸν τοῦ ὁράφου χιτῶνος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποθοῦμεν μεθ' ὑμῶν, ὅπως τὰ μέλη τοῦ ἑνὸς σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐπανασυνδεθῶσι πρὸς ἀλλήλα καὶ δεόμεθα, ὡς καὶ ὑμεῖς, καθ' ἑκάστην ἐν ταῖς ἱεραῖς ἡμῶν συνάξεσιν ὑπερ τῆς ἐνώσεως τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τῇ μεθ' ὑμῶν ἐπικοινωνίᾳ παρεσχέθη ἡμῖν πνευματικὴ παρηγορία καὶ οἰκοδομή, δι' ἣν καὶ ἐν τῇ πίστει ἡμῶν ἔτι μᾶλλον ἐνισχύθημεν, ἐφ' ὅσον μεθ' ὑμῶν ἐγνωρίσαμεν τὸν ἐνθουσιασμόν, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνην καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθηκεν» (Ἐβρ. 12, 2). Ἠσθάνθημεν ἐνταῦθα, μετ' ἀνανουμένης δυνάμεως, τὴν μεγάλην σημασίαν, ἣν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἀποδίδει εἰς τὴν μεταξὺ ἡμῶν ἀγάπην ὡς τὴν προὔθησιν τὴν ἱκανοῦσαν ἡμᾶς πρὸς κοινὴν τῆς πίστεως ὁμολογίαν. «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους, ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν Πατέρα, Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα».

Μεθ' ὑμῶν ἀναπαριστῶμεν εἰς τὴν ἡμετέραν μνήμην ὅτι ἡ ἀνύψωσις πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὸν σταυρόν, τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ὁρθὴ ὁδὸς πρὸς ἑνωσιν. Διότι, παρ' ὅλας τὰς διαφορὰς ἡμῶν, ὁ κοινὸς ἡμῶν ἀρχηγὸς καὶ Κύριος εἶναι εἷς, ὁ Ἰησοῦς, ὅστις θέλει ὁδηγήσει ἡμᾶς εἰς αἰὲν στενωτέραν συνεργασίαν διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ: «Μέχρι καταστήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4, 13).

Γερμανός, Μητροπολίτης Θυατείρων

(Οἰκουμηνικὸν Πατριαρχεῖον)

Νικόλαος, Μητροπολίτης Ἀξούμ

Μ. Κωνσταντινίδης, Ἀρχιεπίσκοπος

Ἀθηναγοράς Καβάδας, Ἀρχιεπίσκοπος

(Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολήμων καὶ Κύπρου)

Ἄντιον Βίσχιου, Ἀρχιεπίσκοπος

(Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας)

Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος καὶ Π. Μπρασιώτης

(Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος)

Στέφανος, Ἀρχιεπίσκοπος Σόφιας

Στέφανος Ζανκώφ, Πρωτοπρεσβύτερος

Εὐλόγιος, Μητροπολίτης

Σεραφεῖμ, Ἐπίσκοπος

(Βουλγαρικὴ Ἐκκλησία)

Σέργιος Βουλγάκωφ Πρωτοπρεσβύτερος

Γεώργιος Φλορόφσκυ, Καθηγητῆς—Πρεσβύτερος

Κασσιανός, Ἀρχιεπίσκοπος

Λέων Ζάνδεφ

Ν. Ἀρσένιεφ

(Ἡ ἐν ἐξορίᾳ Ἐκκλησία τῶν Ρώσων)

Ἰωάννης Γιάνσον, Πρωτοπρεσβύτερος

(Λεττονία)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Σπουδαία εἰδησις.

Εἰς τὸ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς ἐν Ὁξφόρδῃ συγκροτηθὲν συνέδριον τῆς Παπυρολογίας ἀνεκοινώθη ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἴδῃ τὸ φῶς Δεξιὸν τῆς γλώσσης τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὃπερ ἤρξατο πρὸ ἐτῶν συντασσόμενον τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Δρος Swete τοῦ Cambridge. Τὸ ἔργον, διὰ τὴν παρασκευὴν τοῦ ὁποῦ ἀπητήθη τεραστία ἐργασία θὰ ἐκδοθῆ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιστάσιαν τοῦ Δρος Darwell Stone, περιλαμβάνει δὲ τὰ ἔργα τῶν Πατέρων ὀκτὼ αἰῶνων, ὧν ἡ γλῶσσα περιέχει λέξεις πολλὰς καὶ ἐννοίας διαφορουῦσας τῶν τῆς κλασσικῆς ἑλληνικῆς. Αἱ διαφοραὶ αὐτὰ ὀφείλονται, ὡς γνωστόν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ἀκριβολόγου γλωσσικοῦ θεολογικοῦ ἰδιώματος καταλλήλου εἰς ἔκφρασιν νέων ἐννοιῶν, ἀγνωστίον τέως εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον τοῦ ἐθνισμοῦ, διὰ τὰς ὁποίας ἐγένετο ἀνάγκη οὐ μόνον νὰ δημιουργηθῆ νέον λεξιλόγιον, ἀλλὰ καὶ πολλαὶ ἐν χρῆσει ἑλληνικαὶ λέξεις νὰ ἀποκτήσωσι νέαν σημασίαν ἐν προσαρμογῇ πρὸς τὸ καιρὸν τοῦ χριστιανισμοῦ περιοριζόμενον. Οὕτω πληροῦται μία σπουδαιοτάτη ἀνάγκη ἀνεκάθεν αἰσθητῆ εἰς τὰς πατρολογικὰς μελέτας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν καθ' ὅλον ἑλληνικὴν φιλολογίαν, ἣτις διὰ τῆς ἐκδόσεως ταύτης ἀποκτᾷ ἀνεκτίμητον παράρτημα εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῶν Liddell and Scott.

Πλανώμενοι καὶ πλανῶντες.

Ὁ ἄγγλος συγγραφεὺς κ. Ronald Matthews, ἐπισκεφθεὶς, ὡς βεβαίον, κατὰ διαφόρους καιροὺς τὴν Ἀλβανίαν, ἐξέδωκε πρὸ τινος βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Υἱοὶ τοῦ Ἀετοῦ»—ὡς ἀποκαλοῦσιν ἑαυτοὺς οἱ ἄλβανοί. Ἐν τῷ ἔργῳ του τούτῳ ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς, καίπερ ὁμολογῶν ὅτι δὲν εἶνε ὁ ἀρμόδιος γνώστης τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ πραγμάτων, ἐν τούτοις δὲν διστάζει νὰ δημοσιεύῃ πληροφορίας ἀπὸς μὲν πλανώμενος, ἀλλ', ὅπερ χειρότερον, πλανῶν καὶ τοὺς ξένους του ἀναγνώστας. Οὕτω π. χ., γράφων περὶ

τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ ἄλβανικοῦ κράτους κατὰ θρησκευόμενα, (70 ο)ο μωαμεθανοί, 20 ο)ο ὀρθόδοξοι καὶ μόλις 10 ο)ο καθολικοί), δηλοῖ ὅτι ἀκριβῶς αὐτὴ ἢ τόσον μικρὰ μειονότης εἶνε ἢ συγκρατοῦσα τὸ χριστιανικὸν μέτωπον κατὰ τοῦ ἄλβανικοῦ ἰσλάμ, πληροφοροεὶ δὲ περαιτέρω ὅτι ἡ ἐν Ἑλλάδι ὀρθόδοξος Ἐκκλησία συνεργάζεται μετὰ τῶν ἐκεῖ μουσουλμάνων πρὸς κατάπνιξιν τῆς διδασκαλίας τῆς ἐθνικῆς γλώσσης. Προβαίνει μάλιστα ὁ ἀφελὴς συγγραφεὺς εἰς τὴν καταπληκτικὴν βεβαίωσιν ὅτι ὁ Πατριάρχης Κων)πόλεως ἐπισήμως ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο εἰς τὸν Θεὸν εὐάρεστος ἡ ἄλβανικὴ γλῶσσα. Ὁ κ. Matthews δὲν εἶνε, δυστυχῶς, ὁ μόνος ἐκ τῶν «περιηγητῶν» ἀξιῶν νὰ ἀποφαίνεται περὶ πραγμάτων, περὶ ὧν ἄλλοι ἢ ἐξ ἔσου πρὸς αὐτὸν ἀμαθεῖς τῶν καθ' ἡμᾶς, ἢ σκόπιμοι πληροφοροῦνται τῷ παρόσχον πληροφορίας ψευδεῖς. Τὰ ψεύδη ὅμως ταῦτα πολλάκις ἐπάγονται ἐπακόλουθα σφόδρα δυσάρεστα εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς κοινῆς γνώμης.

Ἀπὸ τινος ἐν Ὀλλανδίᾳ παρατηρεῖται ζαηροτάτη θρησκευτικὴ κίνησις. Χάρις εἰς τὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα «Pro Deo» ἐπὶ ἔτους ἀρξαμένην ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς θρησκείας δρᾶσιν, εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων διανέμονται εἰς τὸ κοινὸν φύλλα θρησκευτικοῦ περιεχομένου μετὰ χαρακτηριστικῶς ἀπολογητικὸν κατὰ τῆς ἀθεΐας καὶ ἀθρησκείας. Εἰς πάντας τοὺς πελναριθμοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς ἐτοιχοκολλήθησαν πινακίδες φέρουσαι τὴν προτροπὴν «ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Θεόν», παρόμοιαι δὲ πινακίδες παρακληθέντες οἱ χριστιανοὶ ἐκόλλησαν εἰς τὰ παράθυρα τῶν οἰκιῶν, τὰς προθήκας τῶν καταστημάτων, εἰς τὰ γραφεῖα, τὰ ἐργαστήρια καὶ ὅπου ἄλλαχού, καὶ διὰ φωτεινῶν δὲ ποικιλοχρῶμων ἐπιγραφῶν ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν τῶν μεγάλων πόλεων ἀναγινώσκονται κατὰ τὰς νύκτας ἀνάλογοι παροτρύνσεις.

Ἡ Διεθνὴς Ἀντικομμουνιστικὴ Συνεννόησις (Entente Internationale Anticomuniste) προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ κ. Théodore Aubert, μέλους τῆς ἐλβετικῆς Βουλῆς, ὄργανωσεν ἐν Γενεύῃ κέντρον πληροφοριῶν καὶ ἐκθεσίων μόνιμον τιτλοφοροῦμένην «Εἴκοσιν ἐτῶν πεῖρα μπολσεβικῆ ἐν Ρασίᾳ καὶ τῷ κόσμῳ». Οἱ ἐπισκέπται εὐρίσκουν ἐν τῇ ἐκθεσῇ πολυάριθμα τεκμήρια τῆς ἀντιθρησκευτικῆς δράσεως τοῦ μπολσεβισμού καὶ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῆς διεθνοῦς ἀντικομμουνιστικῆς δράσεως.

Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Διεθνοῦς τῶν ἀθέων προπαρασκευάζει τὴν συγκρότησιν διεθνοῦς ἀθέου συνέδριου ἐν Βρυξέλλαις, διὰ τὸ ὅποιον τὸ γενικὸν συμβούλιον τῶν ἀθέων ἐψήφισεν 100.000 ρουβλίων. Τὰ Σοβιὲτ θὰ ἀντιπροσωπευθῶσι διὰ τρισκοντάδος ἀπεσταλμένων, ἀπάντων ὑπαλλήλων τοῦ ἑξωτερικοῦ Γραφείου τῆς ἀθεΐας. Σχετικὴ πρὸς τὴν δρᾶσιν ταύτην εἶνε ἡ ἐτοιμασία κινηματογραφικῆς ταινίας, φερούσης τὸν τίτλον «Νέοι, γίνετε ἀθεοί». Προβλέπεται ἀπὸ τοῦδα συγκρότησις ἐν Μόσχᾳ νέου συνεδρίου κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, εἰς ὃ θὰ συγκεντρωθῶσι πᾶσαι αἱ ἐκασταχοῦ τῷ κόσμῳ ἀθεοὶ νεολαῖαι.

Τῇ 15 ἐν. μηνὸς συνεκροτήθη ἐν Havane τῇ πρωτο-

βουλίᾳ τῆς μέσης τάξεως τοῦ Μεξικοῦ ἀντικομμουνιστικὸν ἰβηρο—ἀμερικανικὸν συνέδριον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ διασέμου μηχανικοῦ Saenz de Sicilia.

Ὁ κινέζος στρατηγὸς Chang Kai Chek ὀμιλῶν πρὸς τινος κινέζους φοιτητὰς ἐν Nanking, εἶπε σὺν ἄλλοις: «Ἀνθρωπος ἀνευ θρησκείας ὁμοιάζει πρὸς ναύτην ἀνευ πηξίδος ἐν μέσῳ ὠκεανῷ. Ἡ ἀνευ θρησκείας ζωὴ εἶνε ἀσκοπος. Ὁ ἀνευ θρησκευτικῆς σκέψεως ἄνθρωπος οὐδέποτε θὰ ἀντιληφθῇ τὸ ἀληθὲς νόημα τῆς ζωῆς καὶ ἐλάχιστα θὰ ἐπιτύχῃ. Μόνον ἡ θρησκεία καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ ἀποδυσθῇ εἰς ἀγῶνα, ὅστις μετὰ σταθερὰν θέλησιν ἀποβλέπει πρὸς ἕνα σκοπὸν. Καὶ γνωρίζετε τί εἶνε ὁ Χριστιανισμός; Εἶνε μία θρησκεία μετὰ ὀρισμένον σκοπὸν καὶ ὑψηλὰς ἀρχάς. Ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἰησοῦς Χριστὸς ὑπῆρξε μεταρρυθμιστὴς κατ' ἰδίαν ἀντιληψιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας, ὁ ἴδιος δὲ ὑπῆρξε τὸ παράδειγμα τοῦ ποῖα πρέπει νὰ εἶνε ἡ ζωὴ. Ὑπῆρξεν ἔτοιμος νὰ θυσιάσῃ ἑαυτὸν χάριν τοῦ λαοῦ του. Δύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι θὰ πράξητέ τι ὀριστικὸν διὰ τὸ κράτος καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἐὰν θὰ συμμορφώνατε τὴν ζωὴν σας πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας».

Διὰ νέου νόμου ἐν Ἀργεντινῇ πᾶσα προπαγάνδα προφορικὴ, γραπτὴ, διὰ τοῦ ραδιοφώνου ἢ τοῦ κινηματογράφου, ὑπεκκαίουσα τὸ μῖσος ἢ τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν κοινωνικῶν τάξεων, χαρακτηρίζεται παράνομος, αἱ δὲ ὀργανώσεις ἢ τὰ πρόσωπα τὰ διενεργούοντα αὐτὴν ὑπόκεινται εἰς αὐστηρὰς ποινάς.

Τὸ λονδίνειον «Tablet», γράφον περὶ τοῦ τρόπου τῆς δι' ἰσλαμικῶν συμβόλων καὶ παραστάσεων συγκαλύψεως τῶν μωδαϊκῶν τοῦ ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ἐν Κων)πόλει κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν τούρκων κατάκτησιν αὐτῆς καὶ τὴν μεταβολὴν τοῦ ναοῦ εἰς μουσουλμανικὸν τέμενος, ὡς καὶ περὶ τῶν περὶ ἀρχαίας καὶ βυζαντινῆς τέχνης ἀντιλήψεων τῶν δημογεγῶν τῆς νέας Τουρκίας, σημειοῖ ὅτι ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις σκοπεῖ, πρὸς ὀλοκληρωτικὴν ἀναστήλωσιν τοῦ ναοῦ, νὰ ἀφαιρέσῃ πᾶσας τὰς μετὰ τὸν Ἰουστινιανὸν ἐπινευχθείσας προσθήκας καὶ μεταβολάς, νὰ ἀπαλείψῃ πᾶσας τὰς ἀραβικὰς καὶ τουρκικὰς ἐπιγραφὰς καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀρχικὴν τοῦ ναοῦ μορφήν. «Ἐν μόνον χαρακτηριστικὸν θὰ χαθῇ—προσθῆται τὸ ἐν λόγῳ φύλλον—, ἡ λαμπρότης τῆς βυζαντινῆς λειτουργίας ἐφ' ὅσον ἡ Ἁγία Σοφία προώρισται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς μουσεῖον» ἀλλὰ καὶ ὅπως ἔχει ὁ ναός, ἡ ἀποκατάστασις καὶ ἀναστήλωσις ἀποτελεῖ ἔργον, διὰ τὸ ὅποιον ὁ Ἀτατούρκ εἶνε ἄξιος τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου».

Ἐνεκὰ τῆς ἀντιγνωμίας, ἣν προσεκάλεσε νομοσχέδιον τοῦ Καντονίου τῆς Γενεύης περὶ ἀπαγορεύσεως πάσης δράσεως κομμουνιστικῆς, προσεκλήθη περὶ αὐτοῦ δημοψήφισμα περὶ τὰ μέσα τοῦ λήξαντος Ἰουνίου. Ἡ μεγίστη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου. Τὸν αὐτὸν νόμον ἐψήφισαν καὶ ἡ Neuchâtel, καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἐλβετικὰ καντόνια ἔχουσιν ὑπὸ μελέτην παρομοίους νόμους, ἡ δὲ ὀμοσπονδιακὴ κυβέρνησις ἐθέσπισε μέτρα ἀπαγορευτικὰ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ πωλήσεως ξένης κομμουνιστικῆς φιλολογίας.

Ὁ ἐπὶ μακρὸν χρηματίας πρεσβευτὴς τῆς Μεγ. Βρετανίας ἐν Ρωσίᾳ, Ἀυστρίᾳ καὶ Ἰαπωνίᾳ Sir Francis Lindley γράφει ἐν τῇ «Ἑσπερινῇ Σημαίᾳ» (Evening Standard): «Πολυάριθμα κράτη μετέχουν τῆς Κ. τ. Ε., ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι μόνον ἡ Μεγ. Βρετανία, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ρωσία καθορίζουν τὴν πολιτικὴν τῆς. Ἡ Ἀγγλία κατήνεγκε θανάσιμον πλῆγμα κατὰ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῆς Γενεύης χρησιμοποιοῦσα τὴν ἐπιτροπὴν τῆς διὰ τὴν εἰς αὐτὸν εἴσοδον τῆς Ρωσίας. Πρὸς αἰωνίαν τῆς κατασχύνην ἀφήκεν εἰς τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἑλβετίας τὴν τιμὴν τῆς ὑπερασπίσεως τῆς διεθνοῦς τιμῆς, τὸν κ. Motta, μετὰ ζωνῆς εὐλικρινεῖας ἀντιστάντα κατὰ τῆς εἰσοδοχῆς τῆς Ρωσίας τῶν Σοβιέτ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ὀλλανδία, τὸ Βέλγιον, ἡ Πορτογαλία καὶ σχεδὸν πάντα τὰ κράτη τῆς νοτίου Ἀμερικῆς ἠρνήθησαν νὰ ἀνεχθῶσιν ἐν τοῖς ἐδάφοις των τὴν παρουσίαν σοβιετικῶν ὑπαλλήλων, διότι αἱ μικραὶ αὗται χώραι ἔχουν συνείδησιν τοῦ πραγματικοῦ ἠθικοῦ κινδύνου ἐκ τῆς παρουσίας ξένων ἐπισήμων πρακτῶρων, φορέων τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς τρομοκρατίας...»

* Ἡ διεθνὴς ἐπιτροπὴ «Pro Deo», φορεὺς τοῦ πνεύματος τῶν πάσης χριστιανικῆς ὁμολογίας πιστῶν, ἀναφέρει ἐν τῷ ἀπὸ 4 λήξαντος Ἰουνίου Δελτίῳ τῆς διὰ τὴν ἐπιτροπὴν ἀνεγέρθησαν παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὴν παράσχω, ἦτο ὁμοῦ εἰς θέσιν λέγει νὰ δεχθῆ μίαν ἀντιπροσωπεῖαν ὑποστηριζομένην ὑπὸ τοῦ ρωσικοῦ Κομμουνιστοῦ, ἧς ἔργον εἶνε ἡ διὰ τῆς εἰρήνης προπαγανδιστικὴ ἐκναστικὴ ἀναστάσιμος, καὶ μίαν ἄλλην ἀντιπροσωπεῖαν ἧς ἠγεῖτο ὁ Langevin, διαπρεπῆς μπολσεβίζων ἄθεος. Καὶ προσθέτει τὸ σημεῖωμα τοῦ ἐν λόγῳ Δελτίου: «Φαντάζεται ἄρα γε ἡ Κ. τ. Ε. ὅτι διὰ τῆς ἐπιδεικνυομένης πρὸς μίαν μειονότητα ἔχρησεν τοῦ πολιτισμοῦ εὐνοίας ἀποκτῆ τὴν οἰκουμενικότητα καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὰς ὁποίας ἐπιδιώκει;»

* Ὁ εἰς τὸ ἐν Μόσχᾳ συγκροτηθὲν συνέδριον τῶν ἀθέων ἀπεσταλμένοι τῶν κυβερνήσεων τῆς Βαλένθιας καὶ τῆς Καταλωνίας ἐδήλωσαν εἰς ἐπήκοον τῶν μελῶν του ὅτι «ἡ Ἰσπανία ὑπερῆκόντισε τὸ ἔργον τῶν Σοβιέτ, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία τελείως ἐξεμηδενίσθη ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος συνήλθεν εἰς τακτικὰς συνεδριάσεις κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας, συνέταξε δὲ καὶ ὑπέβαλεν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐπὶ τῶν ἐκκρεμοῦντων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Συνήλθε δὲ ὡσαύτως εἰς συνεδρία καὶ τὸ Συνοδικὸν Δικαστήριον.

— Ἐπιτροπὴ ἐκ τοῦ Μακ. Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν Σεβ. Συνέδρων Μητροπολιτῶν Μαρωνας καὶ Ἰωαννίνων ἐπισκεφθεῖσα τὴν παρελθούσαν Πέμπτην τὸν Ὑπουργὸν Ἐργασκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνόδου παρέμεινε παρ' αὐτῷ ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ συνεζήτησεν ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων.

— Τὴν προπαραλθούσαν Δευτέραν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον προσήλθον οἱ Ὑπουργοὶ Ἐργασκευμάτων καὶ Παιδείας καὶ τῆς Διοικήσεως τῆς Πρωτευούσης, παρισταμένων δὲ καὶ

τῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὄργανισμοῦ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ἀνεκοινώθη τὸ πόρισμα εἰς ὃ κατέληξεν ἡ Κυβέρνησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀποζημιώσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ μέγα οἰκόπεδον τῶν Στρατιωτικῶν Παραπηγμάτων, ἀποτελούμενον ἐκ 230.000 καὶ πλέον ἴσως πῆχων. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐποίησατο σχετικὰ παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν γενομένων προτάσεων τῆς Κυβερνήσεως, τὸ δὲ Κεντρικὸν Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ συνελθὸν εἰς τακτικὴν συνεδρίαν συνεζήτησεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος καὶ διεβίβασε τὰς σκέψεις αὐτοῦ ἐπὶ τῆς προτεινομένης ἀποζημιώσεως.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὥρισεν τὴν Μοῆν Πιθαρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μυτιλήνης ὡς Σωφρονιστήριον τῶν κληρικῶν ἀνέστηκε δὲ εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μυτιλήνης ὅπως μελετήσῃ τὰ τῆς ἐπισκευῆς καὶ διασκευῆς αὐτῆς, παρέπεμψε δὲ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τὸν ἀπὸ πολλοῦ ἔτοιμον Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τοῦ Φροντιστηρίου πρὸς ἐγκρίσιν διὰ Β. Διατάγματος.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς προπαραλθούσης Τρίτης ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωνας κ. Ἀνθιμος, ὄρισθεὶς ἐκπρόσωπος τῆς Ἱ. Συνόδου εἰς τὴν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν συσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν πρὸς μελέτην τῆς εἰσαγωγῆς νέου διεθνοῦς ἡμερολογίου ἀνεκοίνωσε τὰ πορίσματα εἰς ἃ κατέληξεν αὐτῇ. Ὡς γνωστὸν τὸ ζήτημα τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ ἡμερολογίου, ἐγκαταλειφθὲν ἀπὸ ἐτῶν ἀνεκινήθη παρὰ τοῦ ἐν τῷ συμβουλίῳ τῆς Κ.Τ.Ε. ἀντιπροσώπου τῆς Χιλῆς, ὅστις καὶ ὑπέβαλεν εἰς αὐτὸ σχέδιον σχετικῆς διεθνοῦς συμβάσεως ἧτις περιλαμβάνει τὸ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ Δ. Αἰγινήτου ἐκπονηθὲν σχέδιον ἡμερολογίου, καθ' ὃ τὸ ἔτος ὀρίζεται πάλιν δωδεκάμηνον, ἐκάστης τριμηνίας ἀποτελομένης δύο μὲν μηνῶν ἐκ 30 ἡμερῶν, ἑνὸς δὲ ἐκ 31, προστεθεμένης εἰς ἕκαστον ἔτος μίᾳ λευκῆς ἡμέρας, δύο δὲ κατὰ τὰ δίσσεκτα ἔτη. Εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο ἀφίσταται κατὰ μέρος τὸ ζήτημα τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα. Ἡ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν ἐπιτροπὴ συνήλθεν εἰς συνεδρίαν τὴν 30ὴν Ἰουλίου ἐ.ἔ. ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μονίμου Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ν. Μαυροῦδῆ, ὅστις καὶ συντόμως ἀπέπτυξε τὸν σκοπὸν τῆς συστάσεως τῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς ἡμερολογίου, ὃ δὲ διευθυντῆς τοῦ τμήματός τῆς Κ.Τ.Ε. παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Α. Τσορμπατζῆς ἀνέλυσε ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὸ παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Κ.Τ.Ε. ἀποσταλὲν σχέδιον συμβάσεως περὶ νέου διεθνοῦς ἡμερολογίου. Διὰ τοῦ προτεινομένου σχεδίου διεθνοῦς ἡμερολογίου διατηρεῖται τὸ δωδεκάμηνον διαιρούμενον εἰς 4 τριμηνίας, ἐκάστη τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς μηνὸς ἐκ 31 ἡμερῶν, θὰ περιέχῃ δὲ ἡ τριμηνία 91 ἡμέρας καὶ 13 ἑβδομάδας, θὰ ἀρχεται δὲ ἡ τριμηνία πάντοτε Κυριακῆν, ἔχουσα ὡς τελευταίαν ἡμέραν πάντοτε τὸ Σάββατον, μετὰ δὲ τὴν 30ὴν Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους θὰ προστίθεται μιὰ ἡμέρα λευκῆ, εἰς δὲ τὰ δίσσεκτα ἔτη καὶ ἑτέρα τοιαύτη τιθεμένη μετὰ τὴν 30 Ἰουνίου, ἀποκλιθησόμενα 31 Δεκεμβρίου καὶ 31 Ἰουνίου καὶ θεωρηθησόμενα πιθανῶς ὡς ἡμέραι παγκοσμίου ἀργίας. Ἐπὶ τοῦ σχεδίου τούτου ἐπηκολούθησεν ἐμπεριστατωμένη ἐξέτασις καὶ λεπτομερῆς μελέτη, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωνας ἀνέπτυξε καὶ ἀπέδειξε τρία

σοβαρά ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐλαττώματα τοῦ προτεινομένου ἡμερολογίου: 1) ὅτι ἐπηρεάζει τὸ ἐορτολόγιον τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, διότι μεταβάλλει τὴν ἡμερομηνίαν τῶν περισσotέρων ἀκινήτων ἐορτῶν, 2) θίγει τὸ ἑβδομαδιαῖον σύστημα τῆς ἀγίας Γραφῆς, 3) δυσχεραίνει τὴν μονιμοποίησιν τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Συνεπεί τῶν ἐλαττωμάτων τούτων ἐδήλωσεν εἰς τὴν ἐπιτροπὴν ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἐκκλησίας Σεβ. Μητροπολίτης Μαρωνας κ. Ἀνθίμος ὅτι διατηρεῖ ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν ἄμεσον ἀποδοχὴν τοῦ νέου διεθνoῦς ἡμερολογίου. Κατόπιν τούτου ἀνεκοινώθη εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῆς Κ.Τ.Ε. ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις «δέχεται μὲν νὰ προσχωρήσῃ εἰς τὴν περὶ τῆς πρόκειται διεθνή σύμβασιν, ὑπὸ τῶν ὄρων ὅμως ὅτι θέλει αὐτὴ ὑπογραφή καὶ ἐπικυρωθῆ ὑπὸ πάντων τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Κ.Τ.Ε., καθότι φοβεῖται ὅτι τὸ νέον τούτου ἡμερολόγιον μὴ ἐπιστημονικῶς πληρέστερον δὲν θέλει γίνῃ δεκτὸν παρὰ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ λόγῳ τῆς μεγίστης διαταραχῆς ἣν τοῦτο συνεπιφέρει εἰς τὰς συνηθείας του καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἐορτολόγιον». Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀκούσασα μετὰ προσοχῆς τὰς ἀνακοινώσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαρωνας κ. Ἀνθίμου συνεχάρη αὐτὸν διὰ τὸ σοβαρὸν αὐτοῦ ὑπόμνημα καὶ τὰς γενομένας παρ' αὐτοῦ ἐπιφυλάξεις, ὡς ἀποδέχεται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἥ τις καὶ διεβίβασεν σχετικῶν αὐτοῦ ὑπόμνημα πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

— Δίαν προσεχῶς ἀποστέλλεται ἐκ τοῦ ΤΑΚΕ πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς ἐφημερίους ἡ βα τριμηνία, λαμβανομένης ἐκ τοῦ ὑπὲρ τοῦ κλήρου κονδυλίου 15.000.000 τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ. Τὸ ποσὸν τὸ διανεμηθησόμενον εἶναι ἀνεξάρτητον τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀποδόσεως τῆς κατὰ τὸν πρόσφατον νόμον ἐπιβαρύνσεως τῶν κηρωδῶν ὑλῶν καὶ τὸ ὁποῖον ποσὸν πιθανῶς θὰ ἀνέλθῃ κατὰ μετρίους ὑπολογισμοὺς εἰς 30 ἑκατομμύρια δραχμὰς.

— Συνήλθαν εἰς συνεδρίασιν τὴν προπαραελθοῦσαν Παράσκευην ἐν τῷ Ὁδαίῳ Ἀθηνῶν ἡ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Βυζαντινῆς Σχολῆς τοῦ Ὁδαίου, ἡ ὅποια ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου θὰ λειτουργήσῃ συμφῶνως πρὸς τὸν τελευταῖον νόμον περὶ ἀναγνωρίσεως αὐτῆς ὡς τῆς ἐπισήμου Σχολῆς τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὁδαίου κ. Φ. Οἰκονομίδη, καθωρίσθη τὸ πρόγραμμα τῶν διδασκτέων μαθημάτων κατὰ τὰς διαφόρους τάξεις καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως καταρτισθῆ καὶ ἐγκριθῆ εἰς προσεχῆ συνεδρίασιν ὁ ἐσωτερικὸς κανονισμὸς τῆς Σχολῆς. Κατὰ πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου ὡσαύτως ἀπεφασίσθη ἡ σύστασις παιδικοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελεσθῆ ἀπὸ καλλιφωνα παιδιά, εἰς τὰ ὅποια θὰ παρέχεται, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, δωρεὰν ἡ διδασκαλία των εἰς τὴν ἀπαραιτήτων ἐκπαίδευσιν τῆς Βυζαντινῆς καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Ὁ παιδικὸς χορὸς μετὰ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ τῶν ἱεροψαλτῶν τῆς σχολῆς θὰ συμμετέχῃ ἐκάστοτε εἰς τὰς ἐπισήμους θρησκευτικὰς ἐορτὰς ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ.

— Ἀδαίῳ κανονικῇ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀγ-

θινῶν, ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὄρος ὁ ἐν αὐτῷ τὸ πρῶτον καθαιγιασθεὶς τῷ Θεῷ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου Παντελεήμων. Παρέμεινε δ' ἐκεῖ ἐπὶ εἰκοσαήμερον γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν τιμῶν καὶ ἐπισήμων ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν παρὰ τῆς Ἱερᾶς Κοινοτητος καὶ τῶν ἱερῶν Μονῶν τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ ἐπισκεφθῆ Ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον, πανταχοῦ ὄθεν διήλθεν καὶ πρωτοστατῶν κατὰ τὰς παρεμπεσοῦσας ἐορτὰς, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Πρωτάτου, καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς Βατοπεδίου, Ἰβήρων καὶ ἀγίου Παύλου ἐχοροστάτησεν δὲ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τοῦ ἀγίου Διονυσίου, ἀφιχθεὶς ὀλίγον πρὸ τῆς θείας λειτουργίας κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ ἀγίου Νήφωνος. Ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη τῶν ἁγιορικῶν Πατέρων ἐξεδηλώθη διὰ πολλῶν καὶ κατὰ τρόπον ὄλων ἐξαιρετικῶν, ἡ δ' ἐκ τῆς εὐαγγελικῆς ταύτης ἐπισκέψεως ἐντύπωσις αὐτῶν ὑπῆρξε λίαν ἀγαθὴ, πάντων μετ' ἐνθουσιασμοῦ διαβεβαίουστων, ὅτι ἀλησμόνητος θὰ παραμείνῃ εἰς αὐτοὺς ἡ πνευματικὴ αὐτῆ ἐπικοινωνία.

— Προτάσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν ὅπως πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης περιάγῃται εἰς τοὺς ναοὺς τοῦ Κράτους δίσκος ἐτησίως τὴν Κυριακὴν τῶν Βατῶν. Τὸ Ὁρφανοτροφεῖον περιθάλλει περὶ τὰ 130 ὄρφανά, ἔχει δὲ ἐτησίον προϋπολογισμὸν ὑπὲρ τὸ 1.000.000 δραχμῶν.

— Διὰ Β. Διατάγματος ἀπενεμήθη τὸ μετάλλιον στρατιωτικῆς ἀξίας β' τάξεως εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θεσσαλιώτιδος κ. Ἰεζεκιὴλ διὰ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα ὑψηροῦς του.

— Ὁ «Ποιμὴν τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης περιγράφων τὸν ἐορτασμὸν τοῦ ἐν Ἀγιάσῳ προσκυνήματος τῆς Θεοτόκου (15 Αὐγ.) σημειοὶ ὅτι τὸ πλῆθος τῶν συρρευσάντων ἐφέτος προσκυνητῶν ὑπερέβη τὰς τριακότους χιλιάδας, ὅτι δ' αἱ ἐκδηλώσεις τῆς εὐσεβείας τῶν χριστιανῶν, καὶ μάλιστα τῶν νέων, φανερόνουν μίαν ζωηροτάτην αἴσθησιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος.

— Τὸ ἐπανειλημμένως γραφὲν ἐν τινι φύλλῳ ὅτι ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐγένοντο παρατηρήσεις περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Π. Τρεμπέλα παραλείψεως τῆς ἐρμηνείας τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἐκδοθέντι τόμῳ, εἶναι τελείως ἀνακριβές. Οὐδαμῶς ἀπολύτως παρατηρήσεις ἐγένετο. Ἀπλούστατα δὲ παρελείφθη ἡ ἐρμηνεία τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς ἕνεκα ὄγκου τοῦ τόμου. Προσελθὼς δημοσιεύεται ἕτερος τόμος περιέχων τὴν ἐρμηνείαν τῆς πρὸς Ἑβραίους καὶ τῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

— Εἰδήσεις ἐκ Πετροπόλεως ἀναφέρουσιν ὅτι πολύκροτος δίκη διεξήχθη ἐκεῖ κατὰ 9 ὀρθοδόξων ἱερῶν κατηγορηθέντων ἐπὶ κατασκοπεῖα. Τούτων ὁ πρεσβύτερος, ἡλικίας 77 ἐτῶν καὶ ὁ νεώτερος 66 ἐτῶν, καταδικάσθησαν εἰς θάνατον, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας των ὅτι εἶνε ἀθῶοι.

— Δύο χιλιάδες ἀντίτυπα τῆς Ἀγ. Γραφῆς ταχυδρομίσθεντα πρὸς ῥώσους κατακρατήθησαν ὑπὸ τῶν ἀρχῶν, ἐπειδὴ δὲ οἱ παραλήπται ἐδήλωσαν ἀδυναμίαν νὰ καταβάλλωσι τὸν βαρὺν δι' αὐτὰ δασμόν, ἐρίφθησαν ἐπισήμως εἰς τὴν πυρὰν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀπεσταλμένων τῶν ἀθῶων ἐπιτροπῶν.

— Ἀπὸ τινος ἤρξε ἰτο ἐπιτεινόμενος κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον ὁ ἀντιχριστιανικὸς διωγμὸς ἐν Ρωσίᾳ. Ἐπίσημοι ἐκ Μόσχας εἰδήσεις ἀναφέρουσιν ὅτι ὁ τύπος ἐξερράγη ὁμοφώνως εἰς παρορμήσεις πρὸς τὰς ὀργανώσεις τῶν ἀθῶων τῆς Μόσχας πρὸς ἐντονωτέραν δράσιν, ἀποτέλε-

σμα δ' ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις, ἡ ἐγκάθειρις καὶ ὁ εἰς Σιβη-
ριαν ἐκτοπισμὸς πολυαριθμῶν κληρικῶν, ὧν οἱ πλείονες
εἶνε ὀρθόδοξοι. Κατὰ τὴν «Τιχοοκεάνοσαγια Ζβεζντά»
τῆς Ἄνω Ἀνατολῆς, 200 ἱερεῖς συνελήφθησαν ἐν Χαμ-
τροπολίτῃς Καζάν Κύριλλος καταδικάσθη εἰς διετή εἰο-
κίην. Τὰ σοβιετικά συνδικάτα, διασπαρμένα ἀνά ὅλην τὴν
χώραν, διατάχθησαν νὰ μετασχωσῶσι τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ
διωγμοῦ. Ὁ «Ἀντιθρησκός» παρακινεῖ διὰ ζωηρᾶς ἀρ-
θρογραφίας εἰς γενικὴν ἀντιθρησκευτικὴν κινητοποίησιν
παρέχων καὶ κατάλογον τῶν ἐσχάτως κλεισθέντων ναῶν.
Κατὰ τὸ «Γραφεῖον τῶν ἀνατολιῶν» εἰδήσει γ', 612 ναοὶ
ἐκλείσθησαν κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ ἐνεστῶτος
ἔτους. Το αὐτὸ γραφεῖον ἀναφέρει ὅτι ἡ σοβιετικὴ κβέρ-
νησις ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ ἐν τεράστιον τυπογρα-
φεῖον ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας δι' ὅλας τὰς χώρας·
θὰ ἐκδίδῃ ἀντιθρησκευτικὴν φιλολογίαν εἰς 13 γλώσσας
καὶ θὰ χρησιμοποίῃ πρὸς τοῦτο 6000 ἐργάτας. Ἐπ' ἰσῆς
ἀναφέρει ὅτι ὁ διάσημος νέγρος κομμουνιστὴς Robson,
ἀντιπροσωπεύων ἐπίσημως 600,000 ἀθέους νέγρους τῆς
Ἀμερικῆς, ὀξύτατον διεξάγοντας ἀγῶνα κατὰ τῶν χρι-
στιανῶν ἱεραποστόλων, μετέβη εἰς Μόσχαν ἵνα διαπραγμα-
τευθῇ τὴν ἴδρυσιν τμήματος νέγρων τῆς Διεθνoῦς ἀθεΐας.
— Ἐκ Μόσχας ἀγγέλλεται ὁ προσεχὴς πανηγυρικὸς
ἑορτασμὸς τῆς εἰκοσστηΐας τοῦ ρωσικοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ
μαρξισμού.

— Ἡ ἐκδοτικὴ ὑπηρεσία τοῦ κράτους ἐν Μόσχᾳ ἀπε-
φάσισε νὰ ἐκδώσῃ λίαν προσεχῶς 16 ἄθρα βιβλία διὰ τὴν
παιδικὴν ἡλικίαν. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς διαφόρους γλώ-
σσας ἐκδοθέντων βιβλίων εἶναι βιβλίων ἀνῆλθεν εἰς 3
ἑκατομ. Διὰ τοὺς προπαγανδιστικοὺς σκοποὺς ἡ τιμὴ τῶν
βιβλίων τούτων ὀρίσθη μηδαμινή. Τὰ ὑπὸ ἕκδοσιν βιβλία
θὰ διανερμηθῶσι πρῶτιστα πάντων εἰς πάσας τὰς σχολι-
κὰς βιβλιοθήκας τῆς χώρας.

ΡΩΜΑ-Ι-ΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατ' ἀπόφασιν τῆς οἰκείας Ἐπιτροπῆς τοῦ Βατικανοῦ
κατεγράφη ἐν τῷ Πίνακι τῶν ἀπηγορευμένων βιβλίων
(Index librorum prohibitorum) τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Raci-
cism» βιβλίον τοῦ G. Cogni, ἐν Μιλάνῳ δημοσιευθέν. Τὸ
βιβλίον πραγματεύεται περὶ τῶν θεωριῶν τῆς φυλετικῆς
καταγωγῆς ἐν πνεύματι συμπαιδείας πρὸς αὐτάς. Ἐπὶ τῇ
εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ καθολικὸς τύπος, ὑπομνήσκων ὅτι
πρὸ τριετίας καταδικάσθη ὑπὸ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας
τὸ σύγγραμμα τοῦ ἐκ τῶν νῦν γερμανῶν ἡγετῶν Rosen-
berg «Ὁ Μῦθος τοῦ Εἰκοστοῦ αἰῶνος», δι' οὗ αἱ ἀνθρώ-
πιναι καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἀξίαι τίθενται εἰς ἐξυψηρότησιν
τῶν αὐτῶν θεωριῶν, σημειοὶ ὅτι ἡ χριστιανικὴ διδασκα-
λία πάντοτε ἐξῆρε τὴν ἀρχὴν τῆς θεμελιώδους ἐνότητος
τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης οἰκογενείας· ἐνῶ δὲ ἡ Ἐκκλη-
σία οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν φυλῶν, αἵματος, χρώμα-
τος ἢ τάξεως, ὁ χιλευρισμὸς, τὸ ὑναντιον, βασιζέται ἐπὶ
τῆς πίστεως εἰς τὸ αἶμα καὶ ἐξαίρει τὴν ὑπεροχὴν μιᾶς
φυλῆς ὑπὲρ τὰς λοιπὰς, χωρῶν δὲ εἶναι περαιτέρω, θέτει
τὴν φυλὴν ὑπὲρ τὴν θρησκείαν.

— Ὁ διεθνὴς σύνδεσμος τῶν χημικῶν κλωστοῦφαν-
τουργῶν ἀπένευκεν εἰς τὸν ἱερέα Ἰούλιον Πέντα, διευ-
θυντὴν τοῦ ἐν τῷ Ἐμπορικῷ μεγάρῳ τοῦ Rubo χημικοῦ
ἐργαστηρίου τὸ χρυσοῦν μεταλλιον διὰ τὰς πολυτίμους
αὐτοῦ ἐπιστημικὰς ἀνακαλύψεις καὶ ἀναλύσεις.

— Ω; ἀναφέρει τὸ Καθολικὸν Πρακτορεῖον Γόπου, τὸ
ἰσπανικὸν ἐπισκοπικὸν σῶμα, ἀποτελούμενον ἐκ δύο καρ-
δινάλιων, ἑξ ἀρχιεπισκόπων, 35 ἐπισκόπων καὶ 5 βικα-
ρίων ἀπέλυσε πρὸς τοὺς ἐν Ἰσπανίᾳ πιστοὺς ἐγκύκλιον,
ἐν ἣ ἐκφράζει τὴν θέσιν αὐτοῦ ὁπέναντι τῶν ἐν Ἰσπα-
νίᾳ γεγονότων. Καταδικάζοντας οἱ ἰσπανοὶ ἱερόρχοι πάντα
πόλεμον κατ' ἀρχὴν, ἰδίως δὲ τὸν ἐμφύλιον, σημειοῦν ὅτι
ὑπάρχουν περιστάσεις καθ' ἃς ἡ μόνη εἰς τὴν ἐλευθερίαν
καὶ τὴν δικαιοσύνην διέξοδος ὑπάρχει μόνον ὁ πόλεμος,
ἀκριβῶς δὲ τοιαύτη εἶνε—λέγουσιν—ἡ περιπτώσις τοῦ ἰ-
σπανικοῦ λαοῦ, καθ' ἣν, κατὰ τὴν παραμονὴν τοῦ πραγ-
ματικοῦ πολέμου ἐξερράγη ἡ αἰματηρὰ κομμουνιστικὴ ἀ-
ναρχικὴ ἐπανάστασις. Ἐφεξῆς οἱ ἐπίσκοποι μεταξὺ ἄλλων
ἀναφέρουσιν ἀριθμοὺς μαρτυροῦντας περὶ τῆς σκληρότη

τος καὶ ἀπανθρωπίας τῆς κομμουνιστικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ ἐ-
παναστάσεως κατὰ πολὺ ὑπερτρούσης τὰς ἐν τῇ αὐτῇ
Ἰσπανίᾳ ἐκδηλώσεις τῆς «Ἰερᾶς Ἐξετάσεως». Ἡ ἐπα-
νάστασις αὕτη κατέστρεψεν ὑπὲρ τοὺς εἰκοσακισχιλίους
ναοὺς, τὰ 40 ο)ο μέχρι τῶν 80 ο)ο τοῦ κλήρου, ἐπέκεινα
δὲ τῶν 350,000 πολιτῶν καταδίκασεν εἰς ἔξοριαν διὰ τὰς
πολιτικὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς αὐτῶν πεποιθήσεις, οὐχὶ
δὲ ὀλιγωτέρους ἢ ἐφόνυσεν ἢ ἐβασάνισεν. Ἡ ἐγκύκλιος
κατακλείεται δι' ἐκκλήσεως πρὸς πάντα τὸν πεπολιτισμέ-
νον κόσμον, παρακαλοῦμενον ὅπως περὶ τῶν ἐν Ἰσπανίᾳ
σήμερον διαδραματιζομένων κρίνῃ ἐν αἰσθηματικῇ χριστη-
νικῇ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείας.

ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ

Κατὰ τὴν ἐν Οὐτρέχτῃ γενομένην χειροτονίαν τοῦ νέου
Ἀρχιεπισκόπου τῶν Παλαιοκαθολικῶν Καθηγ. Ἀνδρέου
Rinkel ὁ μέγας ναὸς τῆς ἁγ. Γετρούδης ἦτο κατάμεστος
παλαιοκαθολικοῦ ἐκκλησιασματος, ἐν ᾧ προσέβηον αἱ πο-
λυταικὰ ἀρχαί. Κατὰ τὴν τέλει τῆς χειροτονίας οἱ συμ-
παριστάμενοὶ ἐπίσκοποι διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐθνῶν
ἐπέστηκαν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ ὑποψηφίου, λέγοντες ἐκα-
στος ἐν τῇ γλώσσῃ του «Δάβε Πνεῦμα Ἄγιον», πρὸς ὃ ὁ
χειροτονούμενος ἀπήντα «καὶ μετὰ τοῦ πνεύματός σου».
Ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος εἶνε ὁ 79ος Ἐπίσκοπος Οὐτρέ-
χτης καὶ ὁ 19ος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοκαθολικῶν,
ἀφ' ἣ; ἡ Οὐτρέχτη προὐββάσθη εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν (τῷ
1560).

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕΝΩΝ

Αἱ ἐν Γαλλίᾳ μεταρρυθμισμέναι Εὐαγγελικαὶ Ἐκκλησίαι
κατὰ τὴν ἐν Παρισίῳ πρὸ τινος συγκληθείσαν Ἐθνικὴν
Συνόδον τῶν ἀπεδέχθησαν διὰ πλειονοψίας (57 ἐπὶ 68)
νέαν δῆλωσιν πίστεως. Κατὰ τὰ γραφόμενα τῶν «Etu-
des», τὸ γεγονός εἶνε μεγίστης σπουδαιότητος ὡς ἀποτε-
λοῦν τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν θρησκείαν τῶν διαφρέ-
σεων τῆς ἐν Γαλλίᾳ Προτεσταντικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Με-
θοδισταὶ ἀριθμοῦνται εἰς τετρακισχιλίους μὲ 28 ναοὺς, αἱ
Ἐλευθεραὶ Εὐαγγελικαὶ Ἐκκλησίαι περιλαμβάνουσιν 6,000
μέλη καὶ 37 ναοὺς, τῷ δὲ 1905 ἡ καθολικὴ Ἐκκλησία ἦτο
διηρημένη εἰς «Μεταρρυθμισμένας Εὐαγγελικὰς Ἐκκλησίας»
καὶ «Μεθωρθμισμένας Ἐκκλησίας». Κατὰ τὸν τύπον τῆς
περὶ ἣ; ὁ λόγος δηλώσεως ἡ Μεταρρυθμισμένη Ἐκκλησία
τῆς Γαλλίας διακηρύττει, σὺν ἄλλοις, ὅτι «ἐν τῇ κοινωσίᾳ
τῆς οἰκουμένης Ἐκκλησίας βεβαίῳ τὴν συνεχεῖ διατήρη-
σιν τῆς χριστιανικῆς πίστεως διὰ τῶν διαδοχικῶν ἐκθέ-
σεῶν τῆς ἐν τῷ Ἀποστολικῷ Συμβόλῳ, τῶν Συμβόλων
τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς Ὁμολογίας Πίστεως
τῆς Μεταρρυθμίσεως, ἰδίᾳ δὲ ἐν τῇ Ὁμολογίᾳ τοῦ La
Rochelle: εὐρίσκει τὴν πηγὴν τῶν» ἐν τῇ κεντρικῇ τοῦ
Εὐαγγελίου ἀποκαλύψει, καθ' ἣν οὕτως «ἠγάπησεν ὁ
Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔ-
δοκεν ἵνα παῖς ὁ πιστωθῆναι εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ'
ἔχη ζωὴν αἰώνιον... Βασίζει τὴν διδασκαλίαν καὶ λα-
τρείαν τῆς ἐπὶ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν γεγονότων, τῶν
βεβαιωθέντων ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ, συμβολιζομένων ἐν τοῖς
μυστηρίοις τῆς, ἑορταζομένων ἐν ταῖς θρησκευτικαῖς τε-
λεταῖς καὶ ἐκφραζομένων διὰ τῆς λειτουργίας τῆς... ὑπὸ
τῆς ἐπιδρασιν τοῦ ἁγ. Πνεύματος μαρτυρεῖ τὴν πίστιν
ἐν τῇ δόξῃ τῆς...». Αἱ «Etdudes» σημειοῦσιν ὅτι
ἡ δῆλωσις αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ σημαντικὴν νίκην κατὰ
τῶν Μεθοδιστικῶν στοιχείων τῆς Μεταρρυθμισμένης Ἐκ-
κλησίας.

ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

Ἐν Βιέννῃ συνεκροτήθη πρὸ τινος συνδιάσκεψις τῆς
διεθνoῦς ἐπὶ τῆς μεταξὺ τῶν χριστιανῶν καὶ τῶν ἰουδαίων
συνεννοήσεως ἐπιτροπῆς ἀνηκούσης εἰς τὸ Διεθνὲς Ἰεραπο-
στολικὸν Συμβούλιον, τὸ πόρισμα δὲ τῆς συσκέψεως ἀπε-
κάλυψεν ὅτι ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἐκδηλοῖ ἔντονον ἀν-
τισημιτισμὸν τείνοντα νὰ καταστῇ παγκόσμιος. Ὡς λόγοι
τούτου φερροῦνται οὐ μόνον μία ἔμμενος θρησκευτικὴ ἀντι-
πάθεια, ἀλλὰ καὶ εὐρεῖται κοινωνικαί, οἰκονομικαί, καὶ ἄλ-
λαι ἀντιδράσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσουν ἢ τε
κατ' αὐτάς συγκροτηθεῖσα ἐν Ὁξφόρδῃ συνδιάσκεψις τοῦ
Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ Κοινωνία τῶν

Ἑθνῶν. ὅ: καὶ τὰ ἄλλα κράτη ὅπου συμβιωσὺν ἔβραϊοι μετὰ χριστιανῶν, ἀμόφτεροι δ' οὗτοι θὰ ἔπραξε νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἔσαν Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνας, ἀλλὰ πάντες ἐν εἰσὶν ἐν αὐτῷ. Ἡ σύσχεσις ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τῆς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν οὖσαν τοῦ φαινομένου τούτου: διὰ τίνα λόγον οἱ ἔβραιοι ἦσαν ἀντιδημοτικοὶ καὶ κατὰ τὴν προχριστιανικὴν ἐποχὴν; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν εὐλογον ἀπορίαν ταύτην ἀπέδωκε τὸ πρῶγμα εἰς λόγους ψυχολογικοὺς καὶ ἰδίως εἰς τὴν ψυχολογίαν τῶν μαζῶν: ὁ «φυσικὸς» ἄνθρωπος κατ' ἐνστικτοὺς ἐχθρικός διακρίνεται πρὸς τὸν διαφέροντα ἀπ' αὐτοῦ, μάλιστα δ' ὅταν οὗτος ἀξιοῖ «ἀποκλειστικότητα» διαφορᾶς ἰδιοσυγγρασίας, οὐθυμοῦ, ψυχισμοῦ, γλώσσης καὶ ἐκφράσεως—πάντα ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φέρονται συνισθέσαντα—καὶ εἰς συντελοῦντα—εἰς τὸ φαινόμενον τοῦ ἀντισημιτισμοῦ.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Καρυστίας καὶ Σκύρου Παντελεήμωνος, Πῶς φαντάζομαι τὸν θεσμόν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος», 1937.—Ὁ Σεβ. συγγραφεὺς, τεθεὶς ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τὴν διαίτησιν τοῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκκλησίᾳ νεοσυστάτου τοῦ θερμοῦ, ἐκθέτει ἐνταῦθα τὰς σκέψεις του ὡς πρὸς τὰς ἐπὶ μέρος δράσεις τῆς Διακονίας καὶ τὴν διοργάνωσιν αὐτῶν. Αἱ ἀντιλήψεις τῆς Α. Σ. εἶνε εὐρύταται, χαρακτηριστικὴ δ' εἶνε ἡ θερμότης μεθ' ἧς ἐκφράζει τὴν πίστιν του εἰς τὸν ἐν λόγῳ θεσμόν.

Ἰωάννου Δ. Φραγκοῦλη, Χριστιανισμὸς καὶ σωματικὴ ἀγωγή. Ἀθήναι, τύποις «Φοίνικος» 1937.—Ἐν τῇ διαλέξει ταύτῃ ὁ σ. σπριζόμενος ἐπὶ τῶν ὑγιῶν χριστιανικῶν διδασκάλων, ἐπιχειρεῖ τὸν ἐν συγχρόνῳ ὀρθὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπέναντι τοῦ σωματικῆ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἐπίγειόν του ζωὴν εἰς ἀναίρεσιν τῶν πεπλανημένων, φρονοῦντων ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἀρηνηκὴς ἔχει πρὸς τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος, ὡς τὰχα καθ' ἑαυτὸ κακοῦ. Οὕτω ἀναπτύσσει πῶς ὁ Χριστιανισμὸς, καταδικάζων τὰς ἐπικινδύνους ἀκρότητας, εἰς ὅ: ἐνίοτε ἐκτρέπεται ὁ σύγχρονος ἀθλητισμὸς, συνιστᾷ τὴν σωματικὴν ἀγωγήν διὰ τὰς πολλαπλὰς εἰς αὐτῆς ἀφελείας: σωματικᾶς, αἰσθητικᾶς, διανοητικᾶς, ἠθικᾶς καὶ ἐθνικᾶς. Τὸ ταῦτος δέον νὰ διαδοθῆ εὐρέως εἰς τὰς τάξεις τῆς φιλάθλου νεολαίας καὶ τὰς προσκοπικὰς ὁργανώσεις.

— ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ —

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἄρ. Πρ. 5201 Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐπειδὴ οὐδεὶς τῶν ἐχόντων τὰ νόμιμα προσόντα πρὸς τὴν κατηγορίας ὑπέβαλεν ἡμῖν αἰτήσιν ὑποψηφιότητος διὰ τὴν χηκεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν ἐν τοῖς ἰ. ναοῖς ἁγίου Ἀνδρέου (Κάτω Πατησίων), ἁγίου Διονυσίου (Πετραῖως) καὶ ἁγίας Παρασκευῆς (Ν. Καλλιπόλεως—Πετραῖως), καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἐκ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα δευτέρας κατηγορίας ὅπως μέχρι τῆς 20ῆς τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ὑποβάλλωσιν ἡμῖν νὰ πιστοποιητικὰ αὐτῶν μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως πρὸς ἀνακήρυξιν των ὡς ὑποψηφίων διὰ τὴν ἐνεργηθησομένην ἐκλογήν. Ὡσαύτως καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ αὐτῶν πρὸς ἀνακήρυξιν των ὡς ὑποψηφίων διὰ τὴν διανεργηθησομένην ἐκλογήν πρὸς πληρωσιν τῆς κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τῶν ἐν Πετραῖαι ἰ. ναῶν Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Ἀναλήψεως (Δραπετσῶνας) καὶ Εὐαγγελισμοῦ (Ἀσπροπύργου). Ἐν Ἀθήναις τῇ 17ῃ Σεβρίου 1937. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος † ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος.

Ι. Μητρόπολις Πατρῶν.

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 81 τοῦ κωδικοπ. νόμου 5439, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενωθεῖσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα ἰ. ναοῦ ἁγ. Δημητρίου καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 82 § 1 ὁριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον ἡμῶν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Πάτραις τῇ 13 Σεπτεμβρίου 1937.

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος.

Ι. Μητρόπολις Κορινθίας.

Καλοῦνται οἱ βουλομένοι νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἰ. ναοῦ «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοδοῦκος» τῆς ἐνορίας Εὐαγγελιστρίας Κορινθίας, ὅπως ἐντὸς ἐνός μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἐκ τοῦ νόμου 5439 ὁριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωσιν αὐτοῦ; ὑποψηφίους; πρὸς ἐκλογήν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 26 Αὐγούστου 1937. † Ὁ Κορινθίας Δομασκηδός.

Ι. Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

Προκειμένου νὰ ἀνακηρύξωσιν ὑποψηφίους διὰ τὴν διανεργηθησομένην ἐκλογήν τακτικοῦ ἐφημερίου τῶν ἱερῶν ναῶν ἁγ. Κωνσταντίτου Μετρώων, ἁγ. Νικολάου Σεληνίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους; νὰ καταλάβωσιν μίαν τῶν ὡς ἄνω ἐφημεριακῶν θέσεων καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν ἁρθρων 82 καὶ 83 τοῦ κωδ. νόμου 5439 «πρὸς ἐνορ. ναῶν ἐφημερίων καὶ Τ.Α.Κ.Ε.» ἀπαιτούμενα προσόντα, ἵνα μέχρι τῆς 4ῆς Ὀκτωβρίου 1937 ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 4ῃ Σεπτεμβρίου 1937. † Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος.

Ι. Μητρόπολις Σπάρτης

Συνφθὰ τῷ ἁρθρῳ 81 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5439, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ὅπως μέχρι τῆς 18ῆς Σεπτεμβρίου 1937 ἐτους ὑποβάλλωσιν μετὰ τῶν νομίμων πιστοποιητικῶν αἰτήσεις ὑποψηφιότητος πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐνεργεῖαν ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηκεύουσαν θέσιν τοιοῦτου ἐν τῷ χωρίῳ Μεγάλῃ Βρύττῃ τοῦ τέως δήμου Οἰνοτύνης. Ἐν Σπάρτῃ τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1937. † Ὁ Σπάρτης Διονύσιος.

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χηκεύουσας τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Περιβολίου τ. δ. Ὁμιλείων προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσιν τὴν κενὴν θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἁρθρου 83 τοῦ νόμου 5439 ὁριζόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμῖαι τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1937. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Τοπικὸν Συμβούλιον Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης, διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως, ὁ ἔφεταίνος ἐλαιόκαρπος τῶν ἐλαιοδένδρων τοῦ κτήματος Κόνθι Μπέλεσι—Γαλατᾶ τῆς ἰ. μονῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Καλαυρίας βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 696 ἐ. ἔ. διακηρύξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο.Δ.Ε.Π. τῆς ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Πόρῳ εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 19ῃν Σεπτεμβρίου 1937 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π.μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιαγραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύνανται νὰ λάβωσιν γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ Ὑπ.ματι τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς.

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Ὑδρας Σπετσῶν Αἰγίνης Προκόπιος.

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Διονυσίου 4 ἀρ. Τηλ. 54-229